

blifvande fäste nu mindre än någonsin min uppmärksamhet, ty, jag visste ju bestämt det hans tjenstebefattning fördrade ett tidtals afslagsnande ifrån staden. — Hurn träget satt jag icke nu, ifrån morgon till qväll, sysselsatt med bearbetandet af de flerfalliga linnen, hvilka för vårt gemensamma lille hushåll skulle blifva så behöfliga, och hvarom R. så godhetsfullt besörjt. — Med hvilken fägnad såg jag icke min flit belönt genom stundligt uppväxande packar af dylika förnödenheter. Sommarn var nu liden mot slutet af Augusti, och äfven jag snart hunnen till slut med mina små göromål, då en sen-aftonstund R. oförmodadt hemkommen ifrån en landresa, oväntad inträdde till mig. — Jag var helt ensam, emedan mitt äldriga beskydd under qvällens ledighet gått att hos sin grannsfra bortprata några timmar. — Glädjen att så oförmodadt återse den älskade, var verkeligen obeskriflig, jag låg under flera timmar i den skymmande aftonen med den hjertligaste tillfredsställelse slutna i hans fast omfattande armar, och kände mig under ånjustandet af hans ömhett, och i ymnighet slösade kyssar, öfvermåttan lycklig. — Men — o Gud! hvilken skamrodnad glödde icke på mina kinder, då jag deretter uppvaknade till sans, hvilka bittra tårar öfversköljde icke dess brand, då jag kom till besinning af min svaghet! Åratals styrka och samvetslagn, hvar hade dé på ett enda ögnablick försunnit? — Hvarken R:s ursinniga ömhett, eller lugnande föreställningar kunde återbringa mig den saliga frid, hvilken intill denna alton, så ljusfl ägt sin boning i mitt bröst. Hvilkas fasliga tider följde icke på denna olyckliga dag; ångrens tårar, elmrö alldrig så

heta, kunde dock icke godtgöra mitt felsteg. — Med hvilken förskräckelse erfor jag någon tid här-
efter rygget om R:s betydningsfulla umgänge i Hof-
rådet B:s hus och huru smärtande blef mig icke
nu, hans allt längre uteblivande från mig. — Då
jag en dag, vid hans rart inträffande besök, under
tårar, vågade fram med en fråga, angående hans
täta påhälningar hos Hofrådets, log han blott la-
koniskt derät, samt sporde om jag verkeligen i dem
kunde se annat än ett tvångfullt antagande af Hof-
rådets plågsamma artigheter, och om jag kunde
tro, det han på en varelse, dylik med den lilla
gråtmilda ensfaldiga Fröken B., på hvilken han väl
kunde kosta litet gyckleri, ville, eller knunde offra
en enda förfunstig tanke. Lugnad af dylika försäk-
ringar, emotståg jag åter i hoppet ljnsare tider, —
då till min outsägliga förskräckelse, jag i hast opp-
täckte de rysvärda följderna af min svaghet. —
Jag hastade nu att delgifva R. mitt bekymmer, i
hopp att han med alldra första skulle skrida till
fullbordandet af vår förening, men, o Gud! före-
ställer min förtviflan, då han med någon häpnad
i sin blick förklarade mig densamma på ännu nä-
gra år icke kunde försiggå, emedan han nu me-
ra icke såsom förr, berodde af sig sjell; att en äg-
tenskaplig förening i hans nuvarande omständig-
heter, skulle på hans framtida lycka lägga ovilkor-
liga band, samt att han, för att om några år kun-
na upplylla sin förbindelse till mig, nu borde be-
gagna sig af all sina förmåns gunst, hvilken helt
och hållit skulle beröfvas honom om han nu re-
dan, efter att sū nyss hafta blixtit tjensteman, på

husliga angelägenheter skulle försypilla sin tid. — Himmel! och detta sade mig nu sjelf min älskade R., hvilken ju förr dess heldre bordt hasta till godtgörande af sitt brott. Min sorg blef nu verkeligen gränslös; då och då erhöll jag väl ännu glädjen af hans besök, äfven som ofta, uti hvarjehanda dyrbarheter, bevis på hans tillgifvenhet, men det för mitt hjerta mest talande uteblef med hvarje dag mer och mer. O! huru grymt kände jag icke nu, det hans kärlek för alltid var mig berölvad; huru tung var icke den suck jag ifrån mitt sömnlösa läger sände honom, som varit mig allt, och hvars ömhets jag nu helt och hållet nödgades försaka. Med hvilken fasa emotsåg jag icke dageligen den tid, hvilken inför verlden skulle förkunna min vanära, då till fullkommandet af min smärta jag för tvänne dagar sedan emot tog bekräftelsen af ryget om hans förening med er, och hvars sanning jag beslöt, att af edra egna läppar al höra. — Ni! ni! skall bestämma mitt ve, eller väl! ni skall berölvia, eller återgifva mig, icke mitt hjertas sällhet, ty den är för mig för evigt försvunnen, men min heder, mitt arma, oskyldiga barn, sin far. O! talar icke min olycka, min förtviflan till ert hjerta, då! då! är jag förlorad; då skall vanärans fräntande tistel i ymnighet sprida sig öfver den kulle, hvaröfver eljest en vänlig blomma kunnat vagga, och hvarunder ett lidande hjerta, i frid kunnat upphöra att slå."

Du finner såleds här min älskade Emilia! den hårda anledningen till Rosas lidande; o! huru föreforespående talade icke hos mig hvarje sammanvaro med R., om den olycka hans umgänge här i

hvetet skulle medföra. Huru smärtande blir icke nödvändigheten att om allt detta underrätta de sörjande föräldrarna, men det blir ju likväl ett fall, hvilket länge icke kan undvikas. Arma Rosa! arma Rosa! så var då ditt unga oskyldiga hjerta utsedt att erlara smärtan i dess fasligaste vidd! Kan det väl vid påminnelsen om den så sannt älskades nesliga förhållande, någonsin lugnas. Arma Rosa. — Klockan är redan öfver fyra; hon ligger ännu i samma dvala, hvarur hon endast af mig störts, för att njuta den anordnade medicinen. Hvilken dödstillhet råder ej häromkring; den störes knapt af urets matta slag, hvilka långsamt beräkna de skridande timmarne. Men, nu smyger sig älven som bäst på yttersta täspetsen den vänlige Bata in, för att, som hon säger, aflösa mig, och som sömnen verkeligen på mina ögon gjort anspråk, haster jag att i följd af hennes goda råd, på några ögonblick njuta en behöflig hvila.

Den 14.

Åter tvänne långa dagar, under hvilka den stackars sjuka njutit nästan aldeles ingen ro. Då hon i går morgons uppvaknade, lät hon genast kalla Holrådinnan; bad derefter med vänskap alla närvarande, mig undantagen, att på en timma allägsna sig, hvarefter hon med båda händerna omfattande den älskade modrens hals, småningom ledde samtalet på R. "Du längtar väl att se honom mitt barn," frågade Holrådinnan, kyssande de ljusa loc-

karne, hvilka så herrligt vägade kring den bleka kinden, "säg, önskar du att han eftersändes? Äfven han har redan sjelt åtskilliga gånger under oro efterfrågat ditt tillstånd." Rosa teg ett ögnablick. "Han!" upprepade hon nu med hemsk röst, "o nej! nej! din Rosa önskar visst icke att återse honom, och, skulle älven i hennes bröst en dylik längtan uppstå, så vill och skall hon med all magt försväva densamma. Men, min älskade mor, jag har nu lätit kalla dig, för att af dig undfå ett löfte, hvarom jag så ömt bönfäller; lemnar du mig det, om älven smärtan i ditt hjerta någongång annorlunda ville påyrka? säg, kan jag verkeligen överlempna mig till detta kära hopp?" — "Ja! min Rosal!" yttrade Hofrådinnan, tryckande den bulda varelsen till sitt bröst, "det får, och kan du med full tillit." — "O!" yttrade Rosa, "hvad jag under all min smärta, likväl då känner mig lycklig, du förläter såleds uppriktigt såsom din Rosa gör det, den högst beklagansvärde R., hvilken under hycklad kärlek bedragit hennes arma, lättrogna hjerta. Och nu delgaf, under tillkämpadt lugn, hon, den afbleknade förvänade Hofrådinnan, hela det rörande innehållet af Mamsell D:s skrift. Efter detta sinnes utmattande, förföll hon åter i en dödlik slummer, hvarunder endast det sig tätt höjande bröstet under flere timmars tid, tillkännagaf lif. Äfven denna dag har framskridit utan annat yttrande än högst en begäran efter den dryck, hvarmed hon ständigt önskar svälja de brännhetet läpparna, och hvilken Hanna och lilla Victor under tysthet täffa att hinna uppsylla. Hofrådinnans smärta är gränslös. Att hennes inre kämpar med de bitt-

raste känslor emot honom, som så nedrigt orsakat hennes barns olycka, synes klart, churu föltet till den älskeliga varelsen, att qväfva deras utbrott, i mägtiga bojor binda dess svall. O! måtte lyckligare tider snart komma att skingra de moln, hvilka så mörka sammanskockat sig på denna älskvärda familjes himmel; huren grämande känner jag ej för närvarande det hårda, uti att med den bästa vilja endast kunna önska, men ej åstadkomma något verksamt godt.

Den 18.

Hvilken glädje Emilia, Rosa förmår redan i dag sittande emot sin sängkudde, betrakta himlen, och dess herrliga rena blå. Hurn berusad ses hon ej af den lyckliga natur-förändring hvilken under dessa dagar yppats. Takdroppen, hvilken utan uppehör, i tusende klara skiltningar faller utansför fönstret till hennes lilla rum, småfoglarne, hvilka under munter flygt så sina drillande sånger i luften, solen, hvilken ur sin långa dvala ändteligen vaknat, att kring verlden sprida nytt lif och sällhet, allt detta tyckes med underbar kraft inverka på hennes sinne. — Med hvilken hänryckning blickar icke hennes tärsylda öga upp emot himlens livalf, så länge och så trånadfullt, tills det berusadt af dess klarhet icke längre förmår nthärda den blandande glansen. — O! hyad jag at denna själens sysselsättning redan hoppas mycket godt; skall något i verlden bringa den till lugn och friskhet, blir det säkrast betraktandet af Guds

sköna natur, hvars obetydligaste uppenbarelse på hennes hjerta alltid gjort ett så djupt intryck. --- Hon har i dag yttrat ännu en varm anhållan till Hofrådinnan, nemligen, att på ett ögnablick kunna få se Mamsell D., om hvars igenfinnande brefvet tydlichen upplyser. — Med möda har Hofrådinnan häri kunnat utverka helst en par dagars uppskof, emedan Rosas längtan efter detta besök, verkeligen varit obeskriflig. Hon har likaså, till min stora förvåning, i anseende till det hopp om tillfrisknande hennes krafter nu, om någonsin tyckas gifva, mycket talat om sin förestående död samt sin önskan att ännu en gång före densamma se R. — Att hennes plan är en återförening mellan honom, och den beklagansvärda Caroline, blir mig alltför begripligt, churu jag likaså litet som på en återupplevande kärlek de sistnämnde emellan, tror på de förstnämndes realisering. Jag frugtar endast att detta påtänkta möte alltför mycket kommer att uppröra den arma Rosa, hvarföre jag älvén ärnar uppfordra all min övertyningsförmåga, att, om möjligt helt och hållet afhöja detsamma. O! med huru väldsamt qväfd känsla har jag icke i aston hört Rosa, till sina syskon, hvilka sorgsna omringat hennes säng, göra sina små dispositioner; huru ymnige och bittra runno icke tårarne utför de smås kinder, då de under högljudda snyftningar försäkrade sig af all denna grannlät vilja äga *intet*, endast de finge behålla sin älskade Rosa! — Hon tyckes likvis st vara fullt öfvertygad om att snart nödgas lemna oss, hvilken tro hon älvén med lugn söker öfverflytta till sin omgivning. Gud! det vore ändå grymt, grymt! om hon så ung, så älskvärd, så god,

genom en så hård anledning skulle blifva ett rof för den kalla, oblidkeliga döden; hvilken smärta skulle icke ett sådant slag förorsaka de redan mer än djupt sörjande föräldrarne.

Den 21.

Det så mycket fruktade mötet imellan Rosa och Mamsell D. har då likvälf, oaktadt mina ömmaste föreställningar, försiggått; arma Rosa! hon har nu, jemte uppolrandet af sin egen timmeliga sällhet, sökt förvärfva Ingret åt den, hvilken hon, hårdt och oskyldigt nog förebrär sig hafva beröfvat hela dess lits lycka. — Redan dagen efter det min sedanaste skrifvelse till dig daterar sig, förnyade, med hämförande förmåga, Rosa sin önskan om Mamsell D:s eftersändande, hvilken begäran Hofrådinnan började göra sig samvete af att ~~en~~ länge emotstå. — Föreställ dig då Emilia, vår förvåning, att vid hennes ankomst upptäcka en varelse, skön och utomordentligt täck, på hvars liljehvita, fullkomligt färglösa sjuttonåriga drag, den omisskänneliga-
ste smärta sågs lägrad. Himmel! ett så oskuldsfullt men tillika af lidelser hjertskärande utseende, för-
onadt med den förskräckeliga belägenhet hennes späda figur utvisade; jag kunde omöjligt vid den-
na anblick neka mina tårar, att ymnigt och delta-
gande nedströmma. — "Jag är kallad" ljöd hennes darrande röst, "att".... Men, nu hade äfven Hof-
rådinnan med ögonen fyllda af klara skimrande tårperlor, under vänlighet närmande sig henne, fat-

tet hennes hand, samt ledsagade henne, det olyckliga arma offret, in till sitt eget, icke mindre olyckliga lidande barn.

Hvad under de tvenne timmar, dessa helt och hållt ostörda, samt öfverlemnade till hvarandra föreföll, blef för oss alla okändt. — Rosa tyckes likvälf, efter detta sammanträffande, öga vida mera lugn än tillförene, hvaraf jag allt skulle hoppas rätt godt, vore det blott icke förenadt med så mycken inom sig sluten dysterhet. — Hennes längtan att komma ut till det yttre större och solglada rummet, har i dag varit stor, hvarföre hon äfven, churu fruktlöst, gjort ofta förnyade försök att lemnna sängen. — O Emilia! huru ljusf, huru saligt är ej att se, den oändeliga kärlek, hvarmed de yngre syskonen omfatta den älskade. De äro allehållna ontröttlige i omsorger för hennes beqvämlighet; till och med Leontine har under dessa tider med den älskvärdaste sjelfförsakelse uppostrat ända till sin behöfliga hvila, för att i hvarje ögonblick kunna vara för den sjuke till hands; likasom den lilla själlulla Hanna oatväkligt och bestämdt så natt, som dag, tagit sin plats uti en invid den sjukes säng stående stor ländstol, derifrån hon minutligen är i tillfälle att hörsamma systrens olta knapt hallt uttalade önskningar.

Friherrinnan har i dag varit att efterse den sjuka; hvilken sällhet genombäfvade icke hela min varelse, vid åsyn af henne, den hulda och, huru ugnande för mitt sinne skulle ej vid all den mig omgivande smärta detta kära besök blifvit, endast det för mig icke medfört en alltför liflig påminnelse om mitt eget öde! — Friherrinnan öfverlem-

nade nemligen till mig med den innerligaste morders-glädje, det bref hon med dagens post, till mig adresseradt, ifrån sin son erhållit, och af hvilket hon naturligtvis trodde jag skulle erfara samma hjertliga fröjd. — Men, o Emilia! hurn sorgbeklädd förelöll mig ej hvarenda bokstaf, mitt tärfsylda öga utur det rosendostande prydliga brefvet varsnade; med hvilken pinande känsla uppfattade jag ej de ömma uttryck denna för mitt hjerta så helt och hållit främmande varelse under likgiltig artighet dittecknat. O! Rosa! Rosa! jag, och icke du, borde kämpa ödets lek, med den oförsonliga härjarn — döden. Jag borde vara offret, jag som på jorden äger intet, intet föremål som med smärta skulle sakna, eller minnas min bortgång, ty han! han alena som målhända med sann känsla skulle gjort det, hvars bild ofördunklad lefver i djupet af min själ, även han! även han! missförstår mig, och gäckar under hän, den djupa tärande försakelse jag i föijd af min pligt gjort af hans kärlek och mitt eget för evigt försvarna lugn.

Den 24.

"Ty jeg vil ledes dit, och hvila der,
Och se hur skon, och glad naturen är.
Och fröjdas du en gång åt land och sja,
Och sen i våren der jag lefvat do."

R-b-g.

Under de få ögonblick jag möjligen kan undanstjåla den i djup dvala försunkna sjuklingen, hastar jag att i några rader delgifva dig den underbara tilldragelse, hvilken nyligen på ett så sär-

deles sätt kommit att uppväcka allas vår synnerliga oro! Som jag ju omnämnde, syntes vår älsklings krafter på temmeligen god väg, att under en noggrann vård återvända, äfvensom hennes unga sinne med ovanligt intresse redan började fästa sig vid hvarje handa henne omgivande föremål, isynnerhet sådana, hvilka vittnade om de kära syskonens stundeligen mot henne iakttagne uppmärksamhet, hvarföre hon till och med under stilla vänlighet och tydligt nog, för att tillfredsställa de små, någongång sägs sysselsatt med betraktandet af, än en nyligen fabriserad liten docka, än en fin teckning öfver hennes älskade Liljedahl, copierad af Leontine, ifrån blotta minnet, än en liten af Adolf förfärdigad, i papperssegel och pärtmaster utrustad barkbåt, hvilken af den älskade systren nödvändigt först skulle beses, förrän densamme i den yngre brorens sällskap, kunde uti gårdsputtarne proberas; hvaraf allt, med ett ord, vi, hennes öfriga omgivning, med största tillfredsställelse emotsägo den aldrabästa utgång; då i går på morgonen lilla Adolf med ett af glädje strålande anlete plötsligt i hennes rum inträder, medbringande en grön qvist, den han skälmkt gömmer under sin sourtout, men närmande sig Rosa, med den mest fornöjda mine sagta nedlägger på hennes kudde. — Rosa hade knapt sändt en blick på den välmenta gäsvan, hvarigenom den älskeliga brodren trodde sig förorsaka henne en så ren glädje, förrän hon, under ett högt utrop, likblek neddignar mot hufvudgården. — Jag ilade i ögnabilket till, för att efterse anledningen till den så oförmodadt inträffade olyckan, då en murgrön, ja Emi-

lia, verkeligen en frisk och herrlig murgrönsqvist var det föremål, som till min stora bestörtning här mötte mina ögon. — "Himmel! hvor har Adolf väl kunnat erhålla denna?" var min första häpna fråga till den darrande gossen, hvilken med ångestsvetten på sin panna stirrade på den arma systren; "säg, hvem har väl lemnat Adolf densamma?" — "Min Gud!" suckade han nu, jag har sjelf brutit henne der nere, på gården, just under Rosas eget kammarfönster, der en ännu längre, mycket bladrika re ranka spirar upp mot sjelfva muren; Mathilda kan sjelf se den, om Mathilda öppnar dubbelrutan. Ach min Gud! min Gud! jag trodde mig hårigenom göra Rosa så alltför lycklig, emedan hon redan flera gånger efterfrågat, om jag ännu icke upptäckt något grönt blad eller grässtrå." — Och vid dessa ord började han att rätt bittert gråta. — Rosa, hvilken under hans klagan småningom återhämtat sig, grep nu med svag hand efter qvisten, den hon under ymnigt nedrullande tårar sorgfullt betraktade; "haf tack min dyre Adolf," hviskade hon sluteligen med matt röst till den nu högt snyftande brodren, "haf hjertlig, hjertlig tack", för det herrliga första gröna, hvarmed ditt älskande hjerta velat fägna mig. Rosa skall aldrig glömma detta bevis på din ömhet och kärlek;" och nu slöt hon med darrande arm den förvänade gossen till sitt tätt flämmande bröst. "Ser du ej," tillade hon, då tårarne hos den gråtande brodren ännu icke ville upphöra, "ser du ej, huru Rosa gråter af ren glädje, ty någonting så skönt, så kärt, som denna gåfva, väntade hon sig sannerligen ej." Adolf som af hennes tröstefulla ord för

sin förskräckelse verkeligen hämtat den största vederqvickelse, började nu sjelfmant berätta huru han redan länge tyckt sig se, en gråaktig oansenlig strimma längs muren tätt under hennes fönster bana sig en väg upp, men att han i anseende till sin öfvertygelse det denna endast varit någon remna i muren dock ej fastat uppmärksamhet därvid, förr än för ungefär en vecka tillbaka, då han till sin förundran märkt densamma antaga en grönaktig färg, hvarföre han med mera ifver börjat undersöka saken, och sluteligen funnit det vara en grön-skande växt hvilken han derefter i afsigt att genom dess oförmodade öfverlemnande, fägna Rosa, under tyshet dageligen isktagit; och emedan han till sin innerliga glädje samma dag funnit dess blad så skönt utslagne så han, för att vinna sitt ändamål — Rosas tillfredsställelse — tyckt den icke kunna hinna till en högre lägning, och således under skyndsamhet hastat, att till uppmuntran för henne, bryta en stjälk deraf." — Att denna växt icke på något omedelbart sätt der kunnat framalstras, blef mig väl alltför begripligt, äfvensom mitt anande hjerta mer än bestämdt sade mig den högst sannolika anledningen till dess inympande i muren, och likväl allt detta oaktadt verkade det oförmodade i sjelfva händelsen, så besynnerligt och smärtsamt på till och med mitt sinne, så långa timmar derefter jag knapt ännu kunde fatta denna som jag tyckte verkeligen underbara tilldragelse. — Huru lifligt återkallades icke genom denna oskyldiga anledning i Rosas minne den för henne så lyckligt försvundne sommarn, huru mången rosenklädd bild af sällhet, den hon i följd af dessa

tiders frid, under salig njutning hyllat i sitt lijerta, stod icke nu der naken och vanprydd, blottad på all livets glädje. Arma Rosa! huru grymt och förutspående talade icke den hemlighetsfulla ran-ken, hvarmed just du, invid den älskades sida, skulle bekransas, om din okända framtid; af hvilken oförklarlig och smärtsam känsla genombälvades icke, äfven i samma ögonblick, hela min själ, hårdt nog anande, eller rättare, frugtande någon, i anledning deraf, ovilkorligt tillstötande olycka. — Eltermidd. tillbragtes af Rosa till det mesta, med ett temmeligen lugnt genomläsande af de många kärleksfulla brei hon af R. erhållit; ävensom tourvis betraktande t af hans portrait, samt den olyckliga murgrönsqvist, hvilken till hennes åskådning uti ett glas friskt vat-ten stod täck och återupplifvad framför hennes säng.

I dag förmidd., sedan solen hunnit sin högsta höjd, och Rosa länge under tythet singrat och beskådat den gröna qisten, satte hon med obegriplig kraft sig upp i sängen, anhöll hos Hanna, hvilken derinvid på en liten pall fanns sysselsatt med sin docka, om sina framliggande klädesplagg, hvarefter hon, med hennes tillhjelp, började påkläda sig. Som jag bestämt trodde hennes önskan i anseende till de tilltagne krafterne, vara att få hvila ofvanpå täcket, nalkades jag, under en varm tacksägelse till Gud! för denna synliga förbättring, att med innerlig fröjd fullborda hennes klädsel; men föreställ dig min förvåning, då hon derefter med båda armarne slutne om min hals, med det ömmaste, mest genomträngande smek, bönföll om, att af mig blixta ledd till det yttre rummet, der hon i den herrliga, renare luften,

skulle i solvärmen få uppfriska sina krafter. — Som jag likvisst på eget ansvar ingalunda vågade tillstyrka eller uppfylla denna enträgna begäran, men jag tillika af hjertat, om möjligt var, ville återkomma hennes önskan, hastade jag att på ett ögnablick uppsöka Hosrädinnan — hvilken olyckan fogade att då skulle finnas i köket, der hon med egen hand för sin älskling höll på bereda en smaklig sjukdryck, för att härom rådfråga henne. Men, kan du göra dig begriplig min förskräckelse att vid min återkomst finna Rosa, den kraftlösa vanmäktiga Rosa, uti det yttre stora rummet djupt nedsjunken utom det lilla öppnade dubbelfönstret, derifrån hon nu med döende blick, girigt slukade hvarje för hennes öga sig uppenbarande föremål. — "Himmel! Rosa! hvad gör du?" utropade jag, under det jag med den gränslösaste oro ilade till hennes sida och nu sagta, men kraftfullt drog henne undan de henne alltför känbart omsusande vårlägtarne; "hvilket företag! och huru har du väl hjerta att smärta dem som älska dig, med ett dylikt blottställande af ditt lit, blott för att tillfredsställa en otillbörlig ögonblicklig längtan." Jag kunde, hindrad af en väldsam mig påkommen darrning, ej tillägga ett ord, mina af ångest och ångslan framflytande tärar, förklarade tillräckligt nog till hvilken grad mitt hjerta missbilligade detta steg. Rosa hade härunder, intad emot mitt bröst, iakttagit den oafbrutna tystnad; hon upphöjde nu det täcka seraph-hufvudet, smög sin hand mot mina ovänliga läppar, och bad med den saktmodigaste, ljusvaste röst: "Vredgas ej, min ömt älskade trogna Mathilda! O! misstyck ej det företag hvartill den

ontsägligaste längtan efter skådandet af Guds natur, drifvit mig; ty, jag måste, jag måste ju likväl dö; jag känner det alltför säkert, jag måste snart, snart lemnna eder alla! och, "tillade hon med en suck, "allt, som gitvit mitt hjerta glädje och sällhet. O! skulle väl du! du, som sjelt så sannt fattar rikedomen och mångfallden af vårt ursprungs allmagt, icke unna din stackars Rosa att helst en gång, ännu en enda gång njuta saligheten af hans mot sina barn visade nåd; ser du der, den herrliga himlen med sitt ljusa skärn blå! känner du ej solen! huru mildt hon sprider lif och värme och glädje, ja, ända till din fattiga döende Rosa; ser du ej dessa gröna åkersfält, detta försilfrade haf, hvilka, befriade ifrån sin isiga massa, hvor på sitt fält tyda nytt lit och fortkomst; hör du ej den sorlande bäcken, hvilken obehindrad och munter rinner fram ur jordens kyliga brutna gömmor! och kan du ännu, vill du ännu derefter låtsa vrede mot din arma vän, som snart, snart icke mer äger förmåga att njuta en enda af alla dessa den högste välsignade gäfvor. . . . Men nej, Mathilda! du tillgis ver henne säkert, och det af fullaste hjerta, den förskräckelse hon olörtänkt nog, icke var beredd att härigenom åstadkomma dig." Härefter bad hon med mildhet mig åter ledsaga sig till sin säng, emedan hon efter detta bemödande kände sina krafter betydligt aftagne; lemnade till den på bordet sig besintelige Murgrönan, jemte en varm kyss, en helsing ifrån den långsmed muren appspirande syskonplantan, den hennes nppsökande blick alltför tydligt varsnat; samt har för resten, under det största lugn, men med den synbaraste mattighet, under

jemn dvala tillbringat hela eftermiddagen. — Läkaren, hvilken under Rosas opasslighet, flere gånger på dygnet varit att efterse förändringen af sjukdomen, har nästan sagt, ifrån dess första period iakttagit en högst förbehållsam, nedsläende tystnad, hvaraf vi, hennes bekymrade omgisning kunnat hoppas allt för litet godt. — Äfven honom anförtrodde jag i dag, under enskildt samtal, Rosas företag, det jag af frugtan att onödigt smärta de ömma föräldrarne, för dem försiktigtt förtegat. "Gör just intet till saken" inföll med lugn mine den erfarte gubben, "kunde till och med en liten stund, en så varm tid på dagen, endast krafterna det medgåfve, taga lindrig motion i vagn, ty feberdagarna äro redan längesedan förbi, och återkomma heller icke mera. Det är nu endast bröstet, hvilket erfarit en dödande skakning, som bör halvas noga afseende på, men, för hvilket jag verkeligen frugar all medicin blir fåflängt använd. Har ännu alldelvis intet tecken till blod derur visat sig?" frågade han nu med betänklig mine. "Nej, icke märkligt." — "Nå God gifve ett så sällsynt fall här kunde inträffa, men det är högst otänkbart." Var emedlertid ytterst vaksam att vid första störtning, hvilken ovilkorligen till någon del måste försiggå, använda den i dag föreskrifna medicinen, samt låt vidare genast lemna mig underrättelse;" och härmed strök han på foten. — O! måtte endast den redan hemskt inbrytande natten lyckligt försiggå, och den sjukes plågor icke i alldelvis för hög grad komma att prölva det ömma känsliga moders-

sinnet, hvilket af inga föreställningar låter sig hindra, att åter genomvaka denna natt hos den arma!

Den 25. — *Middagstiden.*

Ingen förändring; samma kraftlöshet, och samma lugn. Den sjuka har allt sedan i går icke yttrat ett ord, men tillkännagifver blott med det ljusvaste smalende, och en stundom till sin omgiltning svagt uträckt hand, sitt varma erkännande af deras omsorger för henne. Det arma bröstet arbetar tungt, och tyckes endast erlara någon lindring medelst ett ständigt upphöjande af hufvud-dynorne. — Gud! hvilken jemmer; Hofrådinnan kan ej tröstas, och det bekymrade Hofrådet smärtas dubbelt af att till denna grad se sina älskade lida, utan att dervid öga förmåga till den ringaste del att hjälpa det onda. — Äfven den hjertliga Mamsell Stin-Lovis har under all denna längst, uppjudit sin yttersta förmåga, att på sitt vis skaffa den älskade någon lisa, — hvarföre geléer och drycker så leende och välvsmakande som möjligt af hennes egen hand tillredde, och inburne, i rika förråder varierat på borden, utan att fastren i sin välmening fästat minsta uppmärksamhet vid, att desse oftast lika ovidrörde de dit inkommit — utburits.

Doctorn har tillbringat hela förmiddagen här; han har nu så öppet som skonande, samt derunder hänvisande till en allvis Försyn, förberedt de sörfjande föräldrarne på en smärtsam utgång af sjukdomen, den han ifrån första ögonblicket, i anseende till dess väldsamhet, med fruktan emotsett. Allt hvad han till tröst och hugsvalelse, för så väl den

sjunko, som hennes omgivning säger sig kunna göra, är ett lindrande af de plågor, hvilka han för den förstnämnda enligt sitt samvetes öfvertygelse, vet af ingen dödlig makt kunna häfvas. — Föreställ dig i följd häraf Emilia, den gränslösa smärta som i medvetandet af allt detta, billigt nog fått rum i våra hjertan. — Men nej, — jag uppehåller mig redan alltför länge hos dig, då hon, den älskelige varelsen så oafvikligt behöfver min vård.

Klockan 11 samma dag.

Aek Emilia! huru troget har ej Doctorns olyckliga förutsägelse inträffat; klockan 7 i afton, efter det Rosa, under större oro än vanligt, tillbragt dagen, kallade hon häftigt, i det hon med egen kraft väldsamt sökte komma upp, Hofrådinnan, hvilken högst bekymrad suttit invid hennes säng; hon hade knapt hunnit omfatta den förskräckta modrens hals, då ett förfärligt blodsvall störtade sig fram om de bleka läpparna. Hofrådinnans ångest blef härunder alldeles obeskriflig; den häftigaste skälva öfversöll hela hennes kropp, hvarvid jag i hvarje minut fruktade att se äfven henne, den astårar och nattvak utmattade, nedfallen i vanmakt. Sedan jag såleds varsamt undanfört henne, hastade jag nu sjelf att med tillhjelp af min omgivning lemla Rosa den vård jag enligt Läkarens föreskrift visste vara för henne behöflig; hvarefter den ömsiste Doctorn äfven genast påkallades. — Men Gud! Emilia, skulle du, efter detta häftiga utmattande sett den astynade blomman, hvit och skön som en

engel, med ömsom på mig, ömsom på den sig nu åter till krafter vaknande modren, riktad blick, hvilken sednare vid betraktandet af sitt barns lidande väl icke skulle haft ett moders hjerta, om hon kunnat dölja den smärta hon erfor, — Hon satt nu åter tätt lutad till Rosas bröst och bortkysste med qvalet tecknad i egna drag, de fina svettperlor hvilka efter blodsförlusten svagt frambrutit på det älskade barnets panna. — Klockan är redan elfva; en oafbruten tystnad har, enligt Läkarens uttryckliga föreskrift, efterträdt detta första utbrott, hvilket han bestämt förutsäger skall efterföljas af ännu flera andra; men, hvilka isynnerhet ovilkorligen skola försvaras, om icke den noggrannaste stillhet och tranquilité iakttages. — Nu, god natt min Emilia, jag måste åter hesta, att i sällskap med Hofrådinnan, hvilken ej kan förmås öfvergörlva sitt barn, uppfylla de kära skyldigheterna mot den älskade sjuka. — O! kunde du väl ana till det bekymmer som omger din vän; huru varmt skulle icke äfven du, till den högste uppsända böner om deras lindrande, och sluteligen fullkomliga affjelpande.

Den 6 April.

"Hon kämpat ut, och dödens genios hviler
Den avala vingen över hjertats brand."

Fitalis.

Hon är ej mer Emilia, Gud! min Gud! och din Mathilda måste, måste verkeligen, under smärtans ontsägliga qual, och i fullt medvetande af sanningen uti dessa lasliga ord, här nedskrifva dem. —

Nej, hon är ej mer, hennes ljusa ande har ändtliggen hunnit det hemland, om hvars rena fröjd, hvars salighet hon redan här nere ofta drömde. Du kan Emilia med den aldralifligaste inbillning icke göra för dig begriplig den ångestfulla förtvillan, hvilken under dessa tider i den fordom så Jes-nadsglada kretsen ägt rum, likaså litet som mitt bemödande att för dig tydliggöra densamma, någonsin skulle lyckas. Enligt hvad jag vill minnas mig hafta nämnt, hade ju redan en häftig blodstörning utur det angripna bröstet visat sig, hvilken förorsakade oss alla en gränslös oro; natten derpå förgick likväl utan någon häftigare attaque, så till och med den utmattade engeln emot morgonen föll uti en lätt slummer. Då hon vid pass kl 6 vaknade, yttrade hon sig känna sitt bröst betydligt lättare, än dagarne derförut, hvarföre hon älvén sade sig af mig önska höra förelässas någon god bok. Med hjertlig glädje uppfyllde jag denna begäran, under hvilken otta afbrutne sysselsättning dagen nästan förgick. Emot aftonen inslumrade hon åter flygtigt, men, uppvaknade omkring midnatten, med ett fornryadt anfall af störning, hvilket ändteligen på lika sätt som förra gången eller genom användandet af samma medicin, sluteligen stillades. De trenne derpå följande dagarne, förgingo under djup oro, ty mattigheten hos den lidande var smärtsam, och förnekade henne ända till bruket af sina händer; likväl yppades härunder intet nytt anfall. Den trettionde tidigt på morgen, lät hon kalla sina föräldrar, hos hvilka hon anhöll om att genom deras föranstaltande ännu samma dag blixta konfirmerad, emedan hon fruktade att

krafterna möjligent, vid uppskjutande af denna högtidlighet, torde bliiva så svaga, så hon icke framdeles med den styrka och den fattning hon borde, kunde känna dess vigt; af hvilken anledning, hon på eftermiddagen samma dag, i sina föräldrars närvaro, af stadens Pastor, emottoget den heliga Nattvarden. O Emilia, hvilken frid, hvilket himmelskt lugn, låg ej i hennes blickar efter upplevandet af dessa timmar; hon tycktes verkeligen icke mer tillhöra denna jord, af hvars lidelser hon troligen icke fattade mer än möjligent den stundom påminnande smärtan i sitt bröst; och skulle icke den derpå följande astonen en svår blodstörtning inträffat, hade denna dag kunnat räknas till en fullkomligt lycklig. Äfven de fyra derpå följande voro lugnare än hvad man möjligent kunnat hoppas, hvartunder endast tvenne svagare störtningar, förenade med mycken hosta, infunno sig. Mot astonen af den fjerde, förföll den sjuka i ett olta nästan sanslöst tillstånd, hvarur hon, churu dock ej berövad sitt medvetande, med svärrighet förmådde väckas, för att njuta sin behöfliga omvärdnad. Detta förhållande varade oafbrutet till emot middagen, då hon liksom inspirerad olörmödadt yttrade en innerlig längtan efter R. — Denna önskan hade ännu icke en enda gång, under hela sjukdoms-perioden uppstått; jag hade verkeligen väntat dess inträffande, af hvitken jag emotsåg en snar upplösning. — Under väntan på hans ankomst, lät hon, enligt egen noggrann föreskrift, kläda sig i en hvit mousselins-klädnings, samt en täck, himmelsblå flors-slinwlette, den R. under lyckligare dagar givit henne, och den hon med största till-

fredsställelse rodan en gång tillförene burit; de gyl-
 lene lockarna föllo nu, af den olycklige modren
 smakfullt ordnade, kring panna och skuldror, och
 gjorde hennes utseende fullkomligt likt en herrlig,
 lidande Madonna-bild. Sålnunda låg hon, lyftad of-
 vanpå det siltverhvita täcket, hvilket en gång var
 bestämdt att vid ett lyckligare tillfälle begagnas,
 men nu af den lidande modren under bittra smär-
 tans tårar, öfver sängen blifvit utbreddt; tvätte de
 skönaste hvita Hyacinther, dem, dagen förut, Gref-
 vinman Amelie A* med den hjertligaste önskan om
 en snar förbättring tillsändt Rosa, stodo doftande
 i sina eleganta krukor, framför hennes säng, och
 ökade den underbart inträffade högtidligheten. —
 Men, — nu öppnades plötsligt yttre dörren; — mitt
 hjerta klappade väldsam; jag hade verkeligen all
 möda att kunna uppfylla det af Rosa mig ömt af-
 tvungna löftet att tillika med Hoträddinna, under
 R:s besök icke lemma rummet; han inträdde, blek
 som ett lik, närmade sig som det tycktes nästan
 utan medvetande — ty icke en mine eller gest,
 förrådde hans kannedom om Hoträddinans eller
 min närvaro — sängen der Rosa låg, framför hvil-
 ken han, öfverväldigad af väldamma känslor, ovil-
 korligt nedsjönk. — I dylika omständigheter skulle
 då, efter en tid af knappa fyra veckor, dessa per-
 soner, hvilka under kärlekens yra, lyckliga och
 sälla, med de varmaste ömsesidiga trohetsförsäk-
 ringar sednast åtskilts, återfinna hyvarandra. Gud!
 huru sönderslitande var ej denna anblick. "Min
 dyre Ludvig!" framsuckade ändteligen Rosa, sedan
 hon hunnit återhemta sig ifrån en lätt, ögonblicks-
 ligt påkommen vanmakt, och räckte med huld

vänlighet, den olycklige knäfallne, sin hand; den öfverlåtande saliga blicken fulländade hvad rösten hos den afmattade icke förmådde yttra. — R. hade under den lidelsefullaste häftighet omfattat den matta handen, hvilken han nu krampaktigt pressade mot sitt bröst; "Rosa! himmelska Rosa!" hviskade hans skälvande läppar, "värdigas du verkeligen ännu kalla mig inför din blick, vägar jag, den olycklige förrädn af all sann och ren kärlek ännu nalkas dig! du förklarade engel! O! uppfylles ej ditt bröst af den djupaste afsky till honom, som så grymt krünkt ditt hjertas frid. Rosa du evigt tillbedda! kan du, äger du verkeligen styrka, att utan gränslös smärta fördraga åsynen af den, hviken förstört ditt unga liv, och din lycka; af den som sjelf nu mera på hela den vida eländiga jorden icke finner någon fristad, der han kunde lugna sitt gnagande samvete; säg, o! säg, kan han, får han verkeligen öfverlempna sig till det saliga hopp, att ditt hjerta, icke allenast din skonsamma englagodhet, talar ur dina blickar?" På Rosas lätta vink hade han nu upphöjt sig och låg i ögnablicket härelter, omfattad af hennes mjella armar, nedböjd mot hennes bröst.

"Hör, min Ludvig yttrade hon med stadig röst, 'Rosa har alltid varit sann, och ren emot dig, lika så säkert som hennes hjerta ännu aldrig för dig hyst en fördold tanke; skulle då nu, nu, då hon står vid gränsen mellan liv och död, hon till dig kunna hyckla en känsla den hon icke ägde? O nej! troderföre du min evigt lika ömt älskade, hvad hennes bristande läppar, med sanning chiru svagt tolka: Rosas kärlek till dig, lefver nu, likasom ef-

ter döden, då hennes varma hjerta upphört att slå, med samma outsägliga styrka, samma oförminskade innerlighet, som under de lyckliga minuter i livet, då hon vid ditt älskade bröst, drömde sig en himmel; lugna dig såleds min dyre vän, med den fasta öfvertygelse att hos mig ingen skymt af motvilja finnes. O Gud! jag fasar att ens tänka detta härda ord, nej, endast idel ömhet inger din ljuvliga bild. Likvist skulle det lugn, hvilket nu så lyckligt uppfyller mitt hjerta, snart sagt helt och hållit försvinna derur, om jag nödgades beröfva mig det hop, hvartill jag så gladt öfverlemnat mig, att ännu här i livet du kunde njuta och meddela glädje. O! Ludvig! livet är skönt; ville du ej tillfredsställa din döende Rosa med löftet, att tillika med uppfyllandet af din pligt, ännu lyckliggöra det lidande hjerta, hvilket, utom mitt, så ömt, så troget och älskande slår för dig! O! säkert, säkert, talar äfven ditt eget, till den olyckligas förmåna, hvilken redan länge, öfvergifven och tröstlös, succat, ett offer för din kärlek. Rosa ber, hon bönfäller hos dig utur djupet af sin själ: Återskänk din oskyldiga lidande Caroline, hvilken till alla delar är värd att uppfylla min plats i ditt bröst, den ömhet, hvarmed du en gång gjorde henne så öfvermåttan lycklig; får ej din Rosa dö med den saliggörande förtröstan, att du med aldraförsta uppfyller hennes innerliga önskan, och ditt, till den arma olyckliga, under dyra eder en gång gisna ägtskapslöfte.

R. hade under synbar smärta, med oalyänd blick betraktad den hulda, hvilken nu med obeigliig styrka drog honom emot sitt bröst. "Ja

Rosa, du förmår allt; här: emottag min dyra försäkran det din önskan, om älven med uppsölvandet af min timmelige frid, skall uppfyllas. Min pligt, mitt löfte till dig, icke min kärlek, skall föra mig till hennes fötter, hvilken fordrom, jag bekänner det nu för dig, du engalika väsende, af mig obeskrifligt älskats, men som älven nu, o! fördöm mig ej derföre, måste utgöra min fasa, emedan hon berövrat mig den enda varelse som lärt mig skatta dygden, och livets högsta värde. — O Rosa! dig, dig, har jag älskat mer än något annat på jorden, till dig, du oskuldsfulla engel, närmade sig för din kära renhets skull, ovilkorligt mitt hjerta, redan under tider, då jag i den okonstlade Caroline, tyckte mig funnit min högsta sällhet; i din närvaro, den jag likvist, animanad af mitt bättre jag, med bekämpad lidelse ofta undvek, kände jag det ett ädlare, ett själfullare, ett högre godt fanns hvilket rikare än hvad hennes barnsliga tillgilvensvenhet förmådde, skulle kunna uppfylla mitt bröst med salig vällust; o Gud! o Gud! jag förmådde mer icke emotstå den onämnbbara trängtan, som ständigt dref mig till dig; du var, drömmande och vaken min enda tanke, mitt enda hopp hvilket jag olycklige, under det min falska ambition och medlidandet, fortfarande hyeklade beständighet för Caroline, icke mer för dig förmådde dölja. Min fasta föresats blef nu, sedan jag hos dina föräldrar gjort mig försäkrad om din hand, att öppet för Caroline tillstå mitt hjertas förändring, i hvilken alsigt jag äfven, efter det jag hos dig, du hulda, njutit sällheten i sitt öfvermått, hastade att upp-

söka henne. — O Rosa! hvad jag här förut, osäker om ägandet af dig, med hjertats sanna tillfredsställelse besuttit, nemligen: *samretsfrid*, förlorade jag nu; jag blef, under ett ovärdigt sinnesrus förvädare af den oskuld jag hitintills med så mycken sjellbeherrskning vördat; jag glömde heder, lycka, allt, allt! som under samma iakttagna helgd kunnat bereda mig mitt hjertas vinning — dig! — Men, jag är straffad, jag arme! ty med dig, med dig, försvinner ljuset för min blick; och, elhuru ett väsende bland de levande, går jag dock ett lillöst ting, längtande efter den hvila, hvilken en gång oskiljakteligt skall förena mig med dig."

Han hade tystnat; bröst mot bröst, mund mot mund, lågo de nu fast omslutande hvarandra; "min Rosa!" "min dyre Ludvig!" voro de enda ord, hvilka under den återstääende aftonen någongång blefvo hörbara, jag fruktade verkeligen att under den då och då inträffande djupa tystnaden, den utmattade engeln redan skulle kämpat ut; men, mot klockan nio, efter det en svag blodstörtning åter hade infunnit sig, lät hon med enträgenhet kalla sina föräldrar. — O Emilia! förskona mig att beskrilva den scen, hvilken nu uppstod; du! som fattar det varma sambandet mellan föräldra- och barnahjertan, kan äfven föreställa dig, med hvilken smärta det emellan dessa, nu för evigt skulle slitas; — men hyad du dock omöjligt kan göra dig begrepp om, einedan dertill nödvändigt fordras att sjelf halva varit vittne, till något sådant, var det stumma, saliga leende, hvarmed Rosa njöt af försoningen emellan dessa och sin R. — Hennes högsta önskan var uppfylld; under sjellva smärtans qval,

vid hysnen af sitt älskade barns öfvergång ifrån detta till ett annat lif, lemnades på Rosas innerliga åstundan en sann tillgift åt *honom*, hvilken förorsakat denna gränslösa sorg; och, beseglades nu denna försäkran till den döendes tillfredssälelse, med en den stummaste, men mest innerliga omfamning.

Härelter påkallades, enligt Rosas begäran, de små, jemte alla öfrige af husets medlemmar, hvilka alla under bittra tårar emotto go den afmattades sista farväl; hennes vanmakt var redan så stor, att hon blott svagt förmådde nämna dem vid namn. Även till mig talade hennes matta handtryckning samt bristande blick, tydligare än de förbleknade läpparna under hemödande att tolka hvad hjertat kände, det förmådde; jag förstår ännu ej, hvarifrån jag erhöll styrka att i ett sådant ögnablick med fattning emottaga hennes afskedssuck. De återstående timmarne till klockan fem, förgingo under dödlik dvala, hvarunder hennes blick ofta sökte den öfver henne nedlutade af smärtä grymt betagne R., hvars hand hon, likaså troget, som hennes hjerta till sista minuten af hennes lit tillhörde honom, höll fast innesluten i sin. Kort före klockan fem öfverföll henne en ymnig svett, förebudet till det snara slutet; men, nu blef sig Hofrådinnan ej mer mäktig, den ena svimningen efter den andra förmådde Hofrådet att under tysthet aflägsna den vannägtiga modren ifrån den säng der hennes älskling snart hade upphört att lida. På slaget fem, uppslogs ännu en gång under ljusitleende den döendes ljusa, förklarade blick, hennes läppar rörde sig till ett svagt uttalande af den älskades namn, och hon var lycklig för evigt!

Huru fasliga voro icke de timmar, hvilka följde härpå; lidandet hos de qvarblifna anhöriga var obeskrifligt, men det hos den olycklige R., som det tycktes onthärdeligt. Han förmådde med möda slitas ifrån den afsommade, öfver hvars säng han under folkomlig känsloslöshet under flera timmar låg nedsjunken. O! hade de heta ynniga kyssar hvarmed han, snart sagt med ursinnighet ölverhöjdé de ännu leende dragen, förmått uppväcka den hulda till liv, men o nej! hon emot tog denna hyllning säkert nu för första gången utan all känsla.

Jag är nu sedan några timmar återvänd till mitt hem, till min dyra mor, hvilken Rosses bortgång förorsakat många bittra tårar. O! huru skall jag någonsin kunna glömma hvad jag i denna själsyster förlorat, hon hvilken så ljuft, så ömt under så väl olyckans som lyckans dagar, omfattade den ensamma ölvergitna, hvilken så systerligt och varmt som den trofastaste barndomsvän öppnade för mig sitt hjertas dolda helgedom, der jag afslöjadt kunde läsa det ljusa språk hennes rena själ ständigt uttalade. — Ännu återstår för mig att i det bedrölvade huset iakttaga den sista, fast smärtsamma skyldighet, den jag hvarken vill eller kan undan dra mig, emedan ett troget löfte till den bortgångna binder till dess uppfyllande; hennes varma önskan var nemligen, det äfven jag skulle lägga en vänskaplig hand vid den enkla drägt, hvari hon efter eget anordnande skulle klädas; och, som jag är öfvertygad att Hofrädinna af detta deltagande, i sin smärta skall erfara en, om än aldrig så obetydlig lindring, är det med sorglig tillfredsställelse jag vill hasta, att häri dela den armas bekymmer.

Huru mycket, Emilia, hade jag icke att rörande mig sjelf, för dig omorda, endast mitt sinne för närvarande kunde inrymma några andra tankar, än dem, hvilka dessa dagars sorgliga tilldragelser framalstrat, och hvilka nu helt och hållt gjort anspråk på min styrka. Jag är verkeligen slö och otillgänglig för allt, ja, ända till ömhetensbevisen af min älskade moder, hvars varma omsorger för mig, äfven under min frånvaro, visat sig på så otaligt sätt. — Snart, o snart! måste jag dock, jag olyckliga, vaknad återgå till mig sjelf, för att med full sans och resignation gå mitt utsedda mål till möte.

Den 12.

Jag kommer nu, ifrån en omgivning, hvilken i den svarta känslolösa mullen begravdit sin skönaste glädje; o Emilia! till hvilken sönderslitande smärta har icke mitt öga i dag varit vittne. — Huru grym, huru förskräcklig är ej den moment, hvilken för evigt sliter ifrån oss det älskade föremålet, det må sedan vara maka, barn eller föräldrar, i hvars stumma närlhet vi dock, om än aldrig så sorglig, till sista stunden tycka oss finna tröst. — Ja, hon hvilar nu, den hulda engeln, lugn och stilla inhäddad i jordens kalla famn; den ljusa blicken slutet för all jordisk fröjd och smärta. — Jag har verkeligen aldrig bivistat någonting så högtidligt, som i dag, den sorgliga begravningen hos B:s — om hvilken jag äfven i korthet här vill meddela dig. Klockan $\frac{1}{2}$ till 4 samlades i sorgehuset, jem-

te ölriga gäster, fjorton unga flickor af den aflidnas närmare bekantskaper, alla klädda i hvitt, samt i gröna kransar, ölever hvilka långa hvitaz till fötterna räckande flors-slöjor nedföllo, och sedan icke mer någon af de väntade saknades, men efter tidens sed, förfriskning af kaffe kringbjudits, samlades man omkring klockan fyra, i det stora lultfriska rummet, gränsande intill den aflidnes kåra sängkammare, hvilket nu erbjöd en högst imposant anblick. Uppå en upphöjning, öfverdra-
gen med svart kläde, och omgilven af tolf styeken utmärkt väl agade unga, friska granar, stod på fyra
stora gyllene klot den smakfulla kistan beklädd
med blandande hvit sammet, och fullströdd med
gyllene stjernor; kring kistans kant smög sig af
samma slags gyllene composition, en murgröns-
ranke, så täck, så sirlig, att man ej kan tänka sig
någonting i dylik genre konstmässigare arbetadt.
En dylik ranke, prydde det invid stående locket.
Inne i kistans hägn, slumrade under saliga drömmar den ljuft atsommade, höljd i hvitt lätt siden-
tyg, hvilket, icke som klädning (det var hennes
uttryckliga önskan), men löst och mantellikt i smak-
fulla veckningar omslöjade den fina kroppen. På
de ljusa lockarne, hvilka lika herrliga som till-
förene vågade sig kring panna och hals, hvilade
en krans af den friska murgrön, hvilken af kärlekens hand under helt andra omständigheter blitvit
inympad i muren under hennes fönster och som
af en underbar ingifvelse var bestämd till brud-
krans, samt nu, sorgligt nog, fick uppfylla sin be-
stämmelse.

Kring halsen smög sig sluteligen nästan osynlig, den himmelsblå gäfvan af den älskade, hvilken ännu i hennes dödsstund tillika med hans hand, funnits hårdt innesluten i hennes, och hvilken skatt Hofrådinnan på intet vis lätta beröfva henne. — Efter ett stumt betraktande af denna rörande syn, hvarunder den förtvillade modren, under den smärtssammaste ångest, med väld nödgats ifrån rummet aflägsnas, upphöjdes af den olycklige likbleke R., hos hvilken intet tecken till lif upptäcktes (så otillgänglig syntes han för hvarje känsla,) det stjernströdda locket. Han ärnade just öfver den slumrande nedsänka detsamma, då synbart gripen af den mest genomträngande smärta, han handlöst lät det, vid sin sida åter nedsjunka; hvarefter han med båda armarna, ovilket omfattande den kalla kistan, sanslös öfver densamma neddignade. — Du kan väl Emilia tänka dig, hvilken förskräckelse häraf uppstod; hans krafter voro så medtagne, så han nu fullkomligt afsvimmad måste inhäras i nästa rum, där genom flere honom omgivande personers tillbjelp, han småningom återkallades till medvetande.

Kistan hade emedlertid under denna oväntade katastrof nedtagits, och var nu med högtidlighet, af åtta unge ädlingar på den väntande paradvagnen nedburen, hvarefter — anförde af Hofrådet, hvilken tillika med sina fyra sorgklädda barn, uppstigit i en vagn, de fjorton par om par sittande flickorna, i sju efterföljande vagnar alreste. Efter slutad ceremonie, sedan nemligen den ofantliga skara af öfrige gäster (karlar) anländt till grafven, afsjöngs af den bekransade ungdomen, hvilken kring grafven för-

skansat sig, några sköna, för tillfälligt lämpade verser, hvareni fem å sex utmärkta karlöster högtidligt instämde. Detta voro ögonblick, Emilia, hvars intyrek jag aldrig glömmer; ävensom ljudet af den hörbara snick, hvilken den ljuslockiga, tätt intill min sida smygna Hanna derunder utandades, och hvilken till den grad berölvade mig hela min ständaktighet, så jag deraf och vid anblicken af de stora tårar hvilka droppvis nedrullade på hennes mjella klädnad, icke med ett enda ljud vidare förmådde instämma i sången. Mitt hjerta var så krampaktigt hopprässadt, så jag rätt innerligen tackade Gud, då sången änteligen upphörde, och vi omsider samtliga fingo bereda oss till återtåg.

Med en kyss ifrån sin makes läppar emottog nu den sörjande modren, der hon bland en skara tröstande fruar satt omgivne, den huldas sista hälsning; hennes sinnesstyrka dervid, likasom under hela den för henne nog pinsamma aftonen, var älvenså önskvärd, som oväntad; R. deremot var och förblef fullkomligt känslolös; hans matta blick irrade ofta, under det han, sluten, satt försunken inom sig sjelf, bort till det ljusa blå, likasom ville han der, bland silfvermolnen uppsöka henne, hvars unga lif han så olyckligt förspillt. Att bittra somvets-förebrälser, och icke endast saknaden efter den bortgångne, gnagade hans hjerta, blef tydligt för alla dem, hvilka något så när lärt sig utgrunda menniskosinnet, ty, i motsatt fall skulle även någongång det välgörande lugnet icke alltid blott den väldsamaste förtyflan, talat ur den dystra blicken.

Huru gärna Emilia, skulle jag icke ännu en stund, med både penna och tankar, sysselsätta mig hos dig, kunde endast mitt hjertas tillgifvenhet för Friherrinnan, gilla ett längre aflägsnande ifrån henne; men som hon, troligen i svit af denna dags uppträden, för närvarande befinner sig långt ifrån väl, hastar jag att med min närvaro och hjertliga oinvårdnad, så vidt sig göra läter, förskingra denna hennes iråkade olust. O Emilia! huru snart, huru snart försvinner icke den tid jag, såsom nu, fullkomligt oberoende, om icke fullkomligt lycklig, med sann känsla får ölverlempa mig till allt, som gjort för mig lifvet gladt och förnöjsamt; med hvilken fasa emotser jag det tvång, det gränslösa elände, en förening utan kärlek skall bereda mig. O Rosa! huru lycklig är ej du! så suckar jag redan ofta, ofta, du som i grafvens lugna fann, fått glömma lifvets smärta, den djupa, den tärande, hvilken ej af rikedomens förmåner, börd eller lycka, någonsin kan mildras eller förglömmas.

Den 19.

Känner du den hemskas betydelsen af denna dag, Emilia? säg, o! säg, anar ej ditt ömmande hjerta det gränslösa qval dess födelse alstrat i din själ? hviskar ej din tysta suck till dig, att hon för evigt, för evigt skiljt mig ifrån all min sällhet? — Ja val Emilia, denna dag har då för alltid stadfästat min förbindelse med Baron Y*, den rike, den uppsatte, den allmänt aktade; af hvilken förbindelse

mitt förmunt ju hade allt skäl att glädjas, emedan en sådan lycka vida öfvergår *allt* hvad den medellösa Mathilda någonsin vågat hoppas, kunde hon endast glömma sitt hjertas saliga vårdagar, hvilka alla, Ijusa och lefvande, med outplånliga drag, stå tecknade i hennes sorgsna inre. — Jag har då i dag med lefnadsglad blick, (min pligt, mitt samvete har så bjudit,) emottagit de lyckönskningar, hvilka af otalige sammankallade lysningsgäster i sirliga formulärer blifvit nedvältrade på mitt arma hjerta; jag har, under sken af tillfredsställelse burit den lysande drägt, min brudgums uppmärksamhet under vänliga lyckönskningar mig tillställdt. Och Emilia, mitt hjerta har dock icke förqvälvits under alla dessa outsägliga marter; med tillkämpad uppmärksamhet, ja till och med lillighet, har jag med åtskilliga af härvarande personer underhållit de vexlande ämmen, hvartill dagens vigt så rikeligen gifvit anledning, och — o! huru litet har dock min själ vid allt detta varit tillstädés. — Emilia, Emilia, jag lider dubbelt af de förebråelser mitt brottsliga samvete under närvarande omständigheter gör mig; har jag väl rättighet att undanstjäla honom, som hädanefter ensam har att göra anspråk på min ömhet, min tillgitvenhet, en enda tanke af alla dem, hvilka så otaliga kringirra? Är jag icke en svag, afskyvärd varelse, i högsta mänto oförtjent af den godhet, den hyllning den älskande modren och jemväl han sjelf, aldrig upphöra att uppå mig stösa; nej Emilia, jag vill, jag måste lära att älska, att värdera honom; det skall blifva mitt trognaste bemödande; jag vill i hvarje hans handling upptäcka kraften af en ren,

en ädel själ, ty sådan måste den hos honom finnas, han kunde eljest icke förgudas af henne, som endast kan älska dygden. O! säkert, säkert skall Gud i sin nåd bistå mig, att, iakttagande dessa mina pligter, med förtröstan, lugn och tillförsigt, kunna gå mitt dunkla öde till mötes. — Huru obeskrifligt ökes icke min längtan efter dig Emilia, ju närmare jag nalkas målet för min bestämmelse, ju mera jag inser omöjligheten af denne återförening; — jag blir då ensam, fullkomligt ensam örverlemnad till min smärta, och skall finna intet hjerta, till hvilket jag under salig känsla af att bliffa förstådd, kan sluta mitt, utblottadt på all fröjd. — O Gud! styrk blott mina svaga krafter, att jag icke under eget betryck, måtte komma att sära dem, hvilka så varmt önska min välgång, min lycka, hvilka måhända till en del sjelfve genom uppoftandet af andra bättre, kärare fäsigter, lämpat sig i det nödvändiga. — Se dock Emilia, huru under allt mitt qual, den högste underbart velat lisa mitt hjerta, medelst uppfyllandet af en min lifligaste önskan; jag har nemligen i långa tider föreställt mig med mera framgång, och mindre smärta, att kunna emotgå det ögnablick, hvilket med ouplösliga band skall fästa mig vid Baron Y*, endast jag oförmodadt, och utan att der förut hafva sett honom, såsom hans brud kunde örverlemnus till honom; föreställ dig då den tillfredsställelse mitt inre i dag kände, då jag genom ett bref, tillställdt Friherrinnan, fick erfara att Baronen omöjligt före den 5:te Maj, sjelfva bröllopsdagen, i S* kunde inträffa, emedan fartygets, med hvilket han ärnar anlända, resetourer voro bestäm-

da, och till sin grämelse, han såleds ej der förut, hvilket han dock tillförene hoppats, flinge omfamna sin dyra moder. Han försäkrar likväl *intet* kunna hindra hans anträffande nämnde dag, emedan fartyget med Guds hjelp gingo pålitligt och lyckligt; bilogande ännu, det den ömmande modren alltså med all säkerhet till redan utsatte dag, kunde arrangera, och iordningställa den blifvande högtidligheten.

Dessa rader blifve då de sista, Emilia, jag, före den redan alltför ofta omnämnde dagen tecknar dig; jag vill med kraft undfly hvarje tillfälle till klagan, och, kunde jag väl, slutens till ditt bröst, överlemnad i förtroende till dig, återhålla dess utbrott? O nej! — hvila må derföre min pennan nu, för att ännu en gång före den stund jag går att för evigt afsäga mig min lycka, förd af min darrande hand kunna teckna dig min sista fria hälsning; den återstående tiden skall oskortad egnas till trägna arbeten, samt sällskap åt den person, hvilken så huldt velat, churu grymt förfelat min lycka.

Den 5 Maj. — Förmidd.

Här står jag åter för din blick, Emilia, en alltid trogen bild af lidandet, för att ändteligen i ditt vänskapsfulla sköte utandas min kärleks, min sällhets sista suck. O Emilia! Emilia! huru bittra falla icke i denna minut mina tårar på de rader jag, ännu fri, ännu obunden, i få penndrag här vill anteckna. Du min hulda min sanna vän, skall sät-

kert iatta den mening de, förrädiska, nu österhällna uttala. Ja Emilia, hon är då inne den dag, hvars klara himmel, hvars milda sol, hvars unga friska grönska, äfven kunnat medföra sällheten åt din vän; men, annorlunda, annorlunda ville hennes ovänliga öde. — Hon står nu här, överbemnad åt smärtande minnen, här, i sitt lilla älskade sängrum, hvilket i sjelfva denna stund, grymt påminner om den sällhet, hon här, ehuru ögonblickligt, njutit, omgivne af dyrbarheter och ståt, hvilket allt af den väldenande lyckliga modren, för min tillfredsställelse här blifvit hopat; ännu några få timmar, och dessa stumma, plågsamma vittnen till mitt qval, skola komma att tungt trycka min arma lidande varelse. O Gud! hade dock Emilias hand, den systerligt varma, i mina lockar fått infläta den krans af frisk murgrön, hvilken, enligt mitt orubbeliga löfte, och till ett sorgligt minne af Rosa kommer att pryda min panna, men nej, icke ens denna sällhet skulle blifva mig förunnad. Mitt hufvud är tungt af oro och en genomgråten natt, ty endast åt natten vågar jag anförtro mina bekymmer; hon förtiger så mildt de känslor, hvilka under stillhet öfverlätas i dess sköte, och, ehuru huld och ljuflig, lider hon ej af de tårar och suckar, hvilka i ymnighet utpressas ifrån ett bedrövattd sinne. Fåfängt har, under hela den passerade morgonen, jag sökt öfvertala mig sjelf till lugn, för att åtminstone till någon ringa del kunna undgå de anmärkningar, hvilka ej utan skäl öfver mig torde utfalla, då den af Friherrinnan utsedda brudsätan, Majorskan Pygmeus, innan kort, i sina

angelägenheter, här inträffar; och, churu kär för mitt hjerta, en känsligare varelse än hon, i nämnde omständigheter varit, prisar jag mig dock verkeligen lycklig, att Friherrinnans val just stadnade vid denna; hvars hjertlöstet, om möjligt, skall bideroga att härla min ofta påkommande, olörlätliga svaghet,

Klockan 2.

Till dig, till dig, vill mitt hjerta; — underbara känsla, hvars kraft jag ej mägtar förklara; — huru ständigt hvilar icke i dag min tanke hos dig utan att ett enda ögnablick äga styrka att öfvergiva din bild, du hulda trogna vän. Säkert, o! säkert, — så söger mig mitt hjerta, tänker Emilia i denna stund på mig, churu hon icke kan ana till de förhållanden i hvilka ödet ställdt mig; du, min älskade deltagerska i både sorg och glädje, är då till min sanna tillfredsställelse besparad lidandet af att erfara mina bekymmer, du är i denna minut lyckligare än din Mathilda, ty du känner med innerlig njutning, djupt i ditt hjerta sällheten af att älska och älskas af en tillbedd make; livet har för din öppna blick uppnått den högsta punkt af fröjd, då deremot dess Ijes för mig för evigt nedgått i en djup ryslig natt. — O Ferdinand! du! hvars namn mina läppar här för sista gången under saknad och kärlek vågar nämna, så har då ditt flygtigt skimrande, sjelfsammade hopp, så snart, och för alltid sjunkit i kolsvart mull; det är förbi, förbi, för evigt! — Hvad du är lycklig, o Rosa! som allägsnad ifrån sorg och qval, under den grönskan-

de kullen hvilar så fridfull, så stilla; huru gärna, hu-
ru gärna, ville icke din qvarblifna vän, invid din sida,
omsvälvad af dödens kalla flägtar, dela ditt lugna
läger; o! kanske, kanske att dock snart hennes ut-
mattade hjerta finner ro, för att förenad med dig,
känna himlens bättre varaktigare fröjder.

Klockan 3.

Himmel! hvilket språng, hvilket gny och larm,
har icke inom ett ögnablick uppstått, inom det hit-
intills så stilla huset; ack! huru ängsligt anar icke
mitt klappande hjerta, den mer än sannolika an-
ledningen till denna plötsliga förändring. Kuskar,
betjenter, jungfrur och uppassare, hasta under
skyndsamhet fram och åter, ölver trappor och
gårdar, utan att ens gifva sig tid att under denna
allmänna förvirring, med hvarann vexla ett enda
ord; deras glada ansigten förråda dock någonting
högst ovanligt. Gud! Gud! ölvergif mig ej under
denna min obeskrifliga oro, men gif mig styrka att
med ständaktighet sluteligen emottaga bekräftelsen
på min gruveliga förmadan.

Klockan half till 4.

Ja Emilia, han är verkeligen redan kommen
den fruktade, ack, ack! så djupt beklagansvärde Ba-
ronen; han är kommen att med lugn och i hopp
om stilla lycka, emottaga den för honom okända

maka, hvilken ett underbart öde en huld moderskärlek, så obegripeligt för honom utsett; i hvars ömma tillgilvenhet, och vänskapsfulla emottagande han troligen emotser hela sin timmeliga lycka; och huru grymt, huru grymt bedrages han icke i detta billiga hopp! Hvar, hvar finnes väl, inom hela min olyekliga varelse den ömhet, den vänlighet förborjad, på hvilken han såsom man, kan göra sig så fullt anspråk. — Kan du väl tro Emilia, att jag för första gången med ren, oförfalskad glädje, genom Annette, hvilken först hastade att förkunna mig Baronens ankomst, emottog den enkla men ljulva gälvan af tvenne friska halflutspruckne mossrosor, omvirade af sköna förgöt-mig-ej, dem hans hjertliga välmening, genom den nyssnämnda mig tillständt. — O! huru mycket värderade icke mitt hjerta i tyshet detta bevis på granlagenhet och sin känsla, hvilken jag verkeligen skulle tilltrott endast en varelse, att på dylikt sätt kunna tolka. — En varm tår från mitt öga, har som tacksamhetsgård fugtat de skära bladen.

Den glädjedruckna modren lemnade mig just nu; hennes sällhet är obeskrillig. Under innerliga glädjeträdar gaf hon mig den förnyade underrättelsen om sonens ankomst, hvilken — enligt hennes ord — nu otälig afbildade ögonblicket att änteligen bliiva mig förestäld. — Huru innerligt prisade jag ej händelsen som korrt förut satt mig, i det lyckliga skick, att omöjligen före vigseltimmen kunna efterkomma Baronens önskan. — Majorskan hade verkeligen till min stora tillfredsställelse till den grad tourberat min frisyr, så ett förnyadt arrangerande af toilette, numera endast skulle förspilla den behöfliga ti-

den. — Älven till mig Emilia, sträckte sig Friherrinnans kärlekstulla omtanke, nti öfverlemnandet af det paquette, hvilket, enligt hennes till mig en gång gifna löfte, skulle innehålla berättelsen om hennes eget framfarna öde. Vid dess allemnande var nu blott förenadt ett enda litet förbehåll, nemligen, att icke förr än såsom hennes sons maka, jag skulle bryta paquettets insegel. Hon gaf mig genom denna lilla skrift, ett förtroende, det ännu ingen före mig, icke ens hennes älskade Gustaf ägt. Gåvan var nu gemensamt åt oss gifven, och skulle såsom sådan, enligt hennes önskan, af oss gemensamt begagnas. — Knapt har jag hunnit att på densamma medelst en varm kyss uttrycka min tacksamhet. Majorskan hvilken redan annoncerat mig sin ankomst undanrödjer mägtigt hvarje känsla som varmare kunde finna inrymme inom mitt bröst; hon närmar sig som bäst mitt rum, Gud! och i hvilket ändamål; himmel! bistå ditt arma olyckliga barn, gif henne kraft, gif henne mod, att med ständaktighet eftersöja din allvisa vilja.— O! Emilia, dyra Emilia, bed för din vän, hvilken under den alltför hårda pröfningen redan kämmer sina krafter sjunka; hon förmår icke mer, liennes hand darrar och hjertat klappar hörbara slag. O Gud! hvem skall bistå, hvem skall frälsa mig utur denne gränslösa ångest.

Tillägg af en främmande hand.

Som jag förmodar mina hulda läsarinnor, i anseende till de skildringar den unga Mathilda i föregående anteckningar, äfven om sig sjelf gjort, och hvilka jag med hennes eget vänliga tillstånd nu till en öfverseende allmänhet vågat öfverstyra, — alla dock något litet interessera sig för utgången af hennes mindre milda öde, hoppas jag de äfven gunstbenäget vilja ursäkta en likaså ovan pennförrerska, som Mathilda varit det, det lilla intrång hon, churu okänd, i redan nämndes anotationer dristat göra. Hennes orationer blifva sannerligen icke långa, hon vill endast till hvar en af sina bevägna läsarinnors tillfredsställelse omförmäla, huru under den nobla Majorskan Pypmei erkändt smakfulla handläggning, — den det i icke förut veten — oändeligt täcka Mathilda, i sin enkla drägt snart utmärkte sig i hänsförande skönhet. Klockan åtta på aftonen, sedan den ofantliga, äfven af eder, mina hulda läsarinnor väntade bröllopsskaran i de klart upplysta rumman voro församlade, öppnades dubbeldörrarne till Friherrinnans rum, och, ledd vid den älskade modrens hand, inträdde nu bruden; en matt rodnad spridde sig öfver de vackra churu bleka dragen, i det hon med uppslagen blick svagt hälsade de närvarande. Kring den skönt hvälfsda pannan smög sig i behaglig vridning en högst ovanlig, men onekligen högst täck krans af frisk murgrön, (buren såsom ett minne efter brudens bortgångne vän, Fröken B.) äfven som de

herrliga lockarne och bröstet befanns prydt, endast af tvenne doftande undersköna mossrosor. En yppig klädnad af hvit smidig kammarduk omhöjlde den utmärkt välväxta figuren, på hvars tylliga, med färgen på klädningen täflande hals, ingen enda prydnad var att upptäcka; den prägtigaste blondslöja nedföll sluteligen sirligt fästad, ifrån den prydliga kronan, samt nådde i rik svajning de små täcka sidenbeklädde fötterna. Men, som sagdt, hon framsvälvvar ju nu vid den lyckliga Friherrinnans hand, för att med krossadt hjerta inför den icke ringa församlingen änteligen allägga sitt för evigt bestämmande lölte. Hennes redan längesedan åter till golfvet sjunkne blick, hade ännu icke skådat den höge ädle, i präktig Ryttmästare-uniform klätte brudgummen, hvilken nu, öfverlyeklig, med ilande steg nalkades henne; hon hörde ej den lätta uppmuntrande hviskningen af Friherrinnan, hvilken i hans hand öfverlemnade hennes, att ej af öfverraskningen låta sig för mycket öfverväldigas; mekaniskt och nästan utan all känsla, följde hon den ledande brudgummen fram till den för högtidlighetens fullbordande bestämda platsen; men, hvem mälar hennes obeskrifliga bestörtning, då hon i den till henne nedlutade fästmannens röst, hvilken genom ett lågt, men kärlekfullt uttaladt: "mod, mod, min dyra Mathilda," vilie tillhviska henne fattning, igenkänner sin egen evigt outsägligt älskade Ferdinand S. En likbleket öfverdrog med blixtens hastighet det sköna ansigtet; "för Guds skull! fatta dig hulda engel," framhviskade ännu en gång den förskräckte Baronen, "det är ju din, för evigt din Gustaf,

din Ferdinand, som ber dig derom; se då min dyrkade, en enda gång upp till din älskling, och, du skall sansa dig." Verkeligen en enda blick uppå honom, den så underbart återfundne, framjagade åter glädjens sköna rodnad på brudens liljekind; en ström af tacksamhetens oåterhållna tårar, hvilka väldsamt frambröto utur hennes sköna ögon, förtydligade meningen af deras ölverjordiska uttryck; men, nu nedkallades under högtidlig tystnad, Allfadrens välsignalser öfver det översälla paret, hvilket hand i hand gemensamt knäböjande under salig känsla syuro hvarandra löftet om evig, aldrig svikande tro. En mera sann, en mera kärleksvarm lyckönskan har troligen aldrig yttrats, än den, hvilken sederméra af den upprörda Friherrinnan öfver hennes båda älsklingar uttalades; hon såg nu sin högsta önskan, föreningen emellan dessa henne så dyrbara personer, uppfylld, och befanns nu hela timmar endast sysselsatt med betraktandet af den sällhet hon så lyckligt skapat. Ännu förestod den glada bruden en icke så alldeles ledsam surprise, neml. det personliga omfamnandet af hennes efterlängtade vän, den lilla Pastorskan Emilia R., hvilken jemte sin långa man Herr Wilhelm, på Friherrinnans enträgna önskan, och för att kunna bivista omnämnde högtidighet, företagit den muntra färden till S*. "O! det är för mycket, för mycket ljusť på en gång," utropade, vid dessa personers oförmodade åsyn, under glädjetårar den sällhetsdruckna Mathilda, och sjönk under vexlande omfamningar, ömsom till sin unge lycklige makes, ömsom till sina nyss anlände vänners trogne bröst.

Först emot morgonen, då efter förlustelser och nöjen, den talrika samlingen skingrats, fick uti den lilla kretsen af sina fyra vänner, den ännu drömande Mathilda reda det obegripliga sammanhanget, hvilket i en enda person, så underbart förenat hennes båda, så väl olycklige, som lycklige älskare. Ett tusende gånger i minuten upprepadt: "förlåt," lät härunder i jemn fortsättning af den kärleksdruckne Baronen höra sig, hvilket ord, knapt halfuttaladt, ofta med en öm kyss af hans sköna makas läppar borthämtades. "O!" yttrade Baronen, i det han sökte hämta lust för sina svallande känslor, "huru ofta, huru ofta gjorde det mig icke ondt, ja djupt in i själen, att icke kunna yppa för dig den hemlighet, som så tungt tryckte mitt hjerta; endast hoppet att den lyckliga timmen ändteligen en gång skulle slå, då jag obeslöjad finge framställa mig för dig, var det enda, som förmådde trösta mig. Mätte min dyra Mathilda dock blidka sin vrede emot den stackars Gustaf, då hon får veta, det äfven han, af den älskade modren till en början likaså obarmhertigt som du, fördes bakom ljuset, ty ända till den stund då din egen känsla plötsligt förrådde mig att icke så kunde förhålla sig, ansåg jag, med kärleksglädande, men sonderslitet hjerta, enligt min moders försäkran, dig för en lycklig, redan bestämt eelaterad brud, hvars tillärnade förering med den utkorade, genast vid eder återkomst till S*, skulle för sig gå. Jag vill icke omnämna hvad min själ vid denna krossande underrättelse led, ty, att manligt kämpa mot hjertats mest glödande låga, är ej lätt, isynnerhet då föremålet för vår tjustring genom dygd, oskuld och skönhet, all-

dagligen stegrar försåten; men, att med en enda blick, en enda tanke beröfva en annan sin egen-
dom, hu! något dylikt var mig ej möjligt att ens
tänka. Föreställ dig såleds min outsägliga sällhet
att i en lycklig stund, genom ömsesidiga öppna
meddelanden, erfara ditt hjerta fullkomligt tritt;
jag upptäckte nu min dyra moders afsigt, den nem-
ligen, att endast en ovilkorlig böjelse å hvardera
sida skulle blitva claven till vår förening; och
tack vare den högste, så var ju äfven fallet. Att
icke, såsom jag förmodadt, omsorgen för egendo-
mens ordentliga skötande, och enligt hvad hon fö-
regifvit, Inspectorernes säkrare pröfvande varit or-
saken till den roll, min mor ålagt mig, under namn
af Herr S. och hvilken jag dyrt måste förpligta
mig att under min vistelse på **krona*, emot en
hvar, dig min Mathilda, icke undantagen, iakttaga.
blef mig äfven ganska tydligt, och Gud vet san-
nerligen huru troget jag, med så mycken kärlek
till dig, skulle kunnat utföra min sak, hade icke
den härda dageliga påminnelsen af min mor, samt
fruktan att sluteligen beröfva henne sitt hjertas
länge väntade glädje, härvid understödt mitt ofta
nog, svigtande mod. — Jag vill icke glömma att
ännu en gång beskrifva den förskräckelse jag er-
for vid underrättelsen om min redlige väns, Ba-
ron C:s dig gjorda anbud, om hvilket jag verke-
ligen icke hade någon aning; jag ansåg mig nu
vara en, ehuru oskyldig orsak till den lidelse, jag,
kännande hans hjerta, väl visste honom genom
ditt afslag skola erfara.

Det rörande afsked till Herr S., föreföll mig
aldeles icke oväntadt, ehuru mitt hjerta djupt led

af den uppooffring du af denna kärlek gjorde. Jag hade fullkomligt föreställt mig ditt handlingssätt sålunda, då jag kände den alltför försakande, tacksamma tillgivvenhet du hyste till min mor; och tackade jag således blott i mitt hjerta Gud! att den signerade Herr S., i verkeligheten icke fanuts till. "Men," inföll nu den unga Friherrinnan, helt förvånad, "genom hvilken underbar skickelse inträffade väl du i S*, just den olyckliga balldagen, der genom ditt hemlighetsfulla uppförande du så mycket både upprörde och förskräckte mig? Du var likväl," tillade hon smekande, "bra hård, min Ferdinand, som så djupt, så svårt nändes sára din arma Mathilda!" Åter en bön om tillgift, beseglad med tusende handkyssar. — "Ack! ack! min dyra Mathilda, jag passerade verkeligen alldes incognito, emedan ingen annan än min hulda mor kände min dervaro; ty ser du mitt förvaltare embete var äfven i och med eder afresa slutadt, och jag sjelf tvungen att efter tilländalupen permission, återvända till mitt regemente. O! min evigt älskade Thilda, misstyck, o! misstyck ej, att äfven den älskande brudgummen, din egen lycklige Gustaf, ehuru ögonblickligt det ock lät sig göra, på sin glada förlofning ville vara närvarande, och förlåt hans kitslighet, som oaktaft öfvertygelsen om ditt ömma hjertas tro, dock icke kunde afhålla sig ifrån sällheten att af dina egna läppar höra det ljusva upprepandet af din saknad, och fortsfarande beständighet.

Under dylikt joller, hvarvid de så kära namnen: Gustaf, Ferdinand, omväxlade, och den confunderade Mathilda icke undgick vårt myckna gye-

kel, försvann — den herrliga gudasköna morgonen, hvarunder ingen enda af det lilla sällskapets medlemmar tycktes ihågkomma den behöfliga hvilan, förr än sluteligen den redan högt skridne solen med sina, genom fönstren inkastade guldstrålar, verksamt påminde derom.

Att två åre härpå följande veckor, af Mathildas vänner, stundeligen tillbragtes i hennes glada omgivning, under vexlande nöjen, och hjertelig trefnad, är begripligt; och var det verkeligen endast dot liggivande hoppet, Mathildas man lemnade henne, att ännu denna sommar jemte henne besöka hennes Fordna kära hem, hvilket förmådde mildra den saknad, skilsimässan ilfrån den ena ömma vänne, så naturligt åstadkom den andra.

Att nu älven, här bifogadt, medföljer den agtningvärdta äldre Friherrinnan Y:s i korthet beskrifna lefnadsöden, bör ej förefalla mina läsarinor underligt, då jag går att säga dem, det hennes eget goda medgivande lemnat anledning dertill. — Efter en treflig dags tillbringande hos henne, inom en sluten krets, hvarunder tidstördrifvet för oss en hvar, oaktagt den rodnande Mathildas olta dervid yttradé motsträfvighet, utgjorde afhörandet af hennes mig nu formeligt öfverlemnade anteckningar, dem den lange Pastor R. med verkelig pathos oss föreläste, lemnade ändteligen, efter många förnyade böner, samt föreställningar, den vänliga Friherrinnan tillåtelse om införandet af den lilla skrilteliga gäfva hon på bröllopsdagen till sin unga svärdotter öfverlätit. Att denna tillåtelse med tacksamhet antogs, blef alltför tydligt, älvensom att jeg (ägarin-

nan till de öfrige anteckningarna) icke blef långsam med dessa sednares bifogande till de nyssnämnde. Alskriften deral följer således:

*Friherrinnan Y*s egenhändiga anteckningar.*

Gäfvo till Mathilda Y*, född S.

Min far, Friherre N* Öfverste i —sk tjenst, gilto sig vid nära 39 års ålder, efter erhållet afsked, med en förmögen, skön, 22-årig enka, hvilken efter sin afflidne man, Major Doll, ägde en enda arfvinge, en då fyra-årig son. — En lycka, dylik med den min far genom sitt gifte gjorde, var sannerligen rar att finna; ty utom den ingalunda obetydliga förmögenhet han med sin Fru erhöll, begåfvades han i hennes person med en varelse, hvars dygder och själs-egenskaper vida öfvervägde alla timliga förmåner. — Denna förening, en följd af den unga Öfverstinnans eget hjertas val (känslan till hennes förutgångne sextiosyra-åriga hälft inskränkte sig naturligtvis endast till en tillgivens vänskaps), tycktes inom det första året af deras ägtskap, med fullt skäl kunna benämñas en ibland de lyckligaste; ty, genom min fars hjertliga ömhet, ansåg sig min mor, ölvermåttan säll; — endast den af min far så lifligt väntade arfvingen, i hvilken han så säkert trodde sig få omfamna en efterlängtad son, kunde numera föröka den husliga trefnaden. Men till hans obeskrifliga smärta, såg han detta med så mycken tillförsigt närra hopp fullkomligt stocknad, då min mor, i stället för arfstagaren till alla hans titlar och anor, i den bestörta fadrens armar darrande nedlade mig, hennes armé, nyföd-

da dotter. — Med illa qväld harm återlemnade mig min far till den djupt smärtade modren, utan att ens med en enda blick, eller den obetydligaste smekning halva hälsat den oskyldiga nykomna. — Hvad det ömma modershjertat vid ett dylikt fränstötande bemötande led kan lätt begripas; så mycket mer som denna olyckliga tillfällighet sedermera gaf anledning till den synbaraste köld, och kallsinnighet å den af henne så ömt älskade mankens sida. — År kommo, och år gingo, och intet hopp syntes, att genom en ny arfvinge åter upphjelpa det förstörda humuret hos min far, hvilken nu, underbart nog, på min halbroder — en god, utomordentligt renhjertad varelse, den man i anseende till dess lydaktighet, tillgivvenhet, samt för öfrigt ovanligt älskvärda character, verkeligen tvungs att älska — öfverflyttade hela sin ömhet. — Denne njöt nu ensam, och i fullaste mått, min fars oförminskade hyllning, då deremot jag, aldrig vågade taga ett steg för att närrma mig det is-omhöljda fadershjertat. — Ja, han till och med i sitt hat till mig gick så långt, att ofta föreslå min mor mitt allägsnande ifrån hemmet, emedan han sade mig ständigt i hans ögon utgöra en tagg, ett ondt, den hans kränkta äregirighet omöjligt kunde fördraga. — Sålunda hade under omänbar smärta för min känsliga hulda mor, hvilken min olyckliga födelse berövat sin makes hela tillgivvenhet, toll tunga år förgått, hvilken tid dock för mig, — under vana, samt övertygelse att annorlunda icke kunde vara, — försunnit under den barnsligaste trefnad, ty min dyra, evigt älskade mor hade härunder i mångdubelt mått begåvat sin lilla Mathilda med den

mest lyckliggörande kärlek, samt i mitt unga hjer-
ta, under bekymmer och tårar nedlagt många
herrligt frö, hvilket i kommande tider skulle bära
— om äfven närd af min egen smärta — en önsk-
värda skörd. Huru övertygande bevisade hon icke
för mitt då ännu oförståndiga sinne, förgängligheten
af denna verlds så begärliga goda; tydliggjorde
för mig huru endast mänskans ädlare jag, den
odödliga själen, var det föremål, på hvilket hela
vår inre ljusa blick borde halva afseende, på hvil-
ken oviktorligen berodde vår odödliga varelsen för-
enande, eller afskiljande ifrån vårt högre himmel-
ska ursprung; — rigtande med huld moders om-
sorg hela min varma barnakänsla till denna allt
omfattande Försyn, såsom allena ögande förmåga att
vidmagthålla, och fortplanta våra goda tankar och
beslut. Huru mildt föreställande afböjde hon icke
äfven den högst löjliga egenkärlek, hvilken — närd
genom mig omgilvande personers smicker, samt
min i följd deraf alltför kärblefua spegel — re-
dan hölt på att taga alla mina dräpliga anlag i an-
språk; ty jag fann alltför väl, att den omisskämme-
liga likhet man sade mig äga med min gudasköna
mor, alldelens icke lände mig till nackdel. Men,
o! huru lyckligt, huru sannt övertygade hon mig
ej genom den dagliga erfarenheten, ja, genom den
minsta blommans förvandling, om förgängligheten af
den så obetydliga, hjertat aldrig lyckliggörande
förmånen: — fägeringen. Även i anseende till min
bror, var jag den mest lyckliga syster; ty icke ens
den strängaste blick af min far, förmådde alhålla
honom att på hans lilla Thilda, minitligen slösa
ömhet och välmöning; allt livad hans stjuffars ovan-

liga gifmildhet hopade på honom, så väl penningar, som bon-bon, etc., användes oinskränkt på mig, och var det verkeligen ofta, endast med vilkor att med mig få dela det goda, han af min far emottog hvarjehanda dylika hälvor. Men, nu kommer den tidpunkt, hvilken för mig arna oerfarna varelse utgjorde en ibland de mest olyckliga i mitt lit; — jag förlorade min mor! Med hvilken gräselig smärta lågo icke vi, jag och min älskade Ralph, på knä inför den döende modren, hvilken för evigt, för evigt nu, blef oss berövad, för att här, af henne för sista gången emottaga den så ofta gemensamt undlängna välsignelsen. Med hvilken obeskriflig, sorglig, men tillika salig blick, betraktade icke den, om sin bortgång förvissade, sin dyre förstfödde, hvilken vid sina sjutton år, manligt uttalade löftet att för den överbilna systemen blifva ett troget stöd och försvar, men ack! hvilket lölle han endast medelst den goda viljan förmådde uppfylla. Min fars första företag, efter min mors bortgång, var att till sin broder, hvilken jemte sin familje bebodde en skön egendom, afsända mig. Åven den käre brodren, ifrån hvilken skiljsmässan i min överbilna belägenhet var gruslig, blef vid samma tid engagerad vid ett —skt regemente, och jag således utsedd, att på en gång berövas allt hvad för mitt hjerta utgjort sällhet och fröjd.

I detta, min Oncels bus blef jag likvisst emottagen med den största hjertlighet, och var jag lycklig nog att inom kort förvärta mig såväl mina trenne leksyskons, som Oncles och Tantes tillgifvenhet.

Jag skulle nu tillsammans med de förstnämnde, en flicka vid mina år, samt en elva- och en fjortonårig gosse, för en ung informator i huset, njuta en vetenskaplig undervisning, hvarföre under omsorgsfull iakttagelse våra timmar af den nogräknade husfadren nu ganska sorgfältigt indeltes. O! huru gärna, huru gärna hastade icke jag, hvarje gång min läsetimme inföll, att i den trefliga skolkammaren af den vänlige läraren emottaga den undervisning, i hvars sätt att på sina åhörare överflytta och meddela lärdomar, i hvars hela anda så mycken likhet med den min saknade begråtna moder så lyckligt ägt — nu låg. Mitt tolf-åriga sinne, kunde verkeligen icke njuta en högre fröjd, än den, att dageligen få åhöra och uppfatta de allvarliga och religiösa lärdomar den unge Herr Sommer oss barn så mildt sökte meddela. På dylikt sätt förgingo trenne lugna år, hvarunder minnet af min älskade mor, på sätt, nämnt är, upplifvadt, ännu icke en enda dag svikit hennes qvarlemnade dotter, då ett oförmodadt besök af min far, helt plötsligt kom att sätta alla, mitt hjertas fibrer i rörelse. Han förkunnade mig nemligen, efter några timmars vistande i huset, att till följande dag finnas beredd att åter hemfölja honom. Gud! jag vill ej söka beskrifva den smärta dessa oväntade ord förorsakade mig; jag kände vid deras uttalande, ett ögonblickligt ondt, för hvilket jag ej skulle finna ord; hela min blod rnsade i svallande vågor fram till en enda punkt i mitt hjerta, hvilket jag tyckte i ett *nu* skulle borda förgås. Med svigande steg uppsökte jag mitt rum, der jag ändteligen föll i en förtviflansfull gråt. Hvad

som egentligen föregick inom min själ, kunde jag väl ej, under den smärtsamma stunden, för mig sjelf göra redo, men att vid den plågsamma tanken på skilsmässan ifrån detta mitt nya hem, Sommers bild först och sist inblandade sig, var något, hvilket jag icke kunde dölja för mig sjell. — Så, hade jag, öfverlemnad åt en gränslös smärta, i tårar tillbragt ungefär en quart timme, då min hulda leksyster, den femton-åriga Amalia, muntrert inhoppade. Hon kände icke den bittra anledningen till min smärta, den jag dock nu i få ord medde-lade henne. Storgråtande föll hon mig härvid om halsen, bedyrade det hon omöjligt kunde lefva utan mig, emedan hon så helt och hållit vant sig att anse mig såsom en den käraste syster, besvor mig att icke öfvergifva sig, lättvande att på sina knän bedja sin Onkel om tillåtelse för mig, att ännu, helst ett år få qvarblifva hos henne, samt ilade efter detta hennes unga känsliga hjertas så naturliga utbrott, att hos sin mor, genom böner och smeckningar, om möjligt utverka mitt förlängda qvarstadnande i hennes föräldrars hus. Hon hade knapt efter sig tillslutat dörren, förrän jeg plötsligt såg densamma åter upplåtas, samt Sommer, med en bok i handen, blek och förvirrad inträda. Ännu alldrig hade hans fot beträdt detta rum. Min häpnad att just i denna minut finna honom begagna ett dylikt tilltag, blef verkeligen stor. Jag hann likvist knappt tillsända honom en förgråten frågande blick, ty efter att med snabbhet halva öfverlemnmat mig boken, bastade han åter bort, genom den halföppnade dörren. En liten papperslapp var det första som vid bokens öppnande föll mig i ögonen; med

hämmad andedrägt och klappande hjerta läste jag
 derå följande, som det syntes i hast tecknade ord:
 "Mathilda! vill och vågar ni väl i afton, på ett
 enda ögnablick besöka den lilla grottan invid klip-
 stranden, där den forne, tillgiltne Läraren, endast
 med några få ord vill uppehålla Er." Handen hvil-
 ken qvarhöll billetten, darrade häftigt; ännu en
 gång omläste jag dessa rader, tvekande att våga
 elterkomma den deruti ytteade önskan. Huru kär
 hvarje Sommers önskan för mig blifvit, sade mig
 nog samt mitt hjerta, hvilket, om det kunnat, ja-
 gadt af viljan, genast iflat att uppfylla hans åstun-
 dan; likvisist afhöll mig nu fruktan att möjligen af
 min far, eller den öfriga omgîlningen kunna öf-
 verraskas, ifrån detta vägsamma steg. Knappt hade
 jag hunnit gömma billetten, förän Amalia med tår-
 fulla ögon åter inträdde; hennes bemödanden att
 hos min Far, i afseende å sine önskningar vinna
 något, hade fullkomligt misslyckats; han tycktes
 fast besluten att följande dag jemte mig afresa.
 Den kort deretter inträffade soupéen förgick under
 otrefnad. Ingen enda af sällskapet syntes stämd till
 munterhet; min far med sitt ständigt otåliga hu-
 meur, var ingalunda bland dem, som lifvade, eller
 förlängde en conversation; min Uncle, som till en
 dylik dock gjorde ett och annat fruktloöst utkast, åt
 dessemellan med sin vanliga goda appetite, samt
 kostade då och då undan sina tjocka buskiga ögon-
 bryn, en förstulen blick på sin bror, hvilken med
 gaffeln på talriksbrädden almätt knäpte takt till en
 af sina favoritmarscher. — Min Tante, på hvars
 hjerta den afgrundade Amalias tårar fallit, tunga
 som qvaderstenar, förblef sluten, ombjöd för artig-

hets skuld någongång sin sväger af en eller annan rätt, hvilken syntes henne serdeles lyckad, samt formade deremellan oupphörligt den fina damast-servietten i sina välkända regelmüssiga veck. Sommer strök ovanligt ofta svetten ifrån den höga pannan, undan det sköna mörklockiga håret, samt stirrade för öfrigt blott ned i den sirliga talriken. Gossarne sutto af lutter akning för den ovänlige gästen, raka som tända ljus, samt Amalia och jag tänkte i närvarande omständigheter sannerligen minst på mat eller dryck. — Efter denna ängsliga timme sades änteligen: god natt, och man åtskildes. Af den flygtiga blick Sommer härunder sände mig, fann jag tydligt hans hopp, att nu se sin önskan uppfyllt, men, huru verkställa något dylikt? Jag riktade just mina långsamma steg åt mitt rum, då oförmodadt den sorgsna Amalia proponerade mig att ännu för sista gången tillsammans med henne besöka våra samfällda favoritplatser. En liflig aning att möjlichen härunder sammanträffa med Sommer, for som en blixt genom min själ, och, i ögnablicket derpå, vandrade under tystnad, den hulda Amalia och jag, hand i hand fram åt de rika trädgårdsalléerna. Efter att i en herrlig aftonsvalka hafta promenerat vid pass en timme, föreslog Amalia en liten hvila uppå en skön klippbrant, hvilken platts isynnerhet var bleiven henne kär. Man kunde neppeligen njuta en skönare anblick än den, det lugna, vida havet, omgivet af berg och skog, härisfrån erbjöd. Här nedsatte vi oss med tärfulla blickar, riktade långt ut ölver de i fjerran försvinnande havsböljorne. — Huru häftigt klappade icke mitt hjerta; högst fyra å sem stenkast skiljde mig

härifrån den lilla grotta, der jag vissle mig otåligt
 väntad af Sommer, och med ett plötsligt utrop af:
 "välta mig här bästa Amalia, blott på ett ögnablick
 vill jag besöka grottan;" bortilade jag redan
 med bevingade steg. Med hvilken underbar känsla
 inträdde jag icke i den tysta hyddan, der den
 förröd så lugna Sommer, nu med förstörd blick
 genast mötte mig. "O! min fröken, dyraste Ma-
 thilda, uttalade han med staplande röst, tiden är
 dyr, blott ett enda ögnablick har jag lofvat uppe-
 hålla er, och hinner såleds icke med ord uttala
 den tacksamhet mitt hjerta känner för er ontsäg-
 liga godhet att för misstankar här hafva velat blott-
 ställa er person; jag vill derlöre genast skrida till
 afhandlandet af det ämne, som, sedan några få
 timmar, så smärtsamt sysselsatt alla mina tankar.
 Ni skall lemlna oss Mathilda; så har er vän, den
 goda Amalia sagt mig, ni skall plötsligt och all-
 deles oförberedt lemlna de personer, hvilka blott i
 er närvaro finna glädjen, hvilka er huldhet, er
 vänlighet omstrålal med ontsäggig fröjd; o! dyra
 varelse, i hvars närlhet jag i bratal varit lycklig
 nog att få andas, i hvars unga själ jag af en högre
 försyn blef utsedd att fortplanta himmelens ren-
 het, ni skall då ölvergilva honom, honom i hvars
 bröst ni himmelska engel, tändt, icke den hastigt
 uppblössande passionens, nej, den lugna evigt lef-
 vande, evigt fortfarande kärlekens osläckeliga eld;
 o! ni vet, ännu icke har det obetydligaste ord för-
 rådt er mina känslor, ty, att i ert unga bröst störa
 den välgörande friden, dertill har jag härtills ej
 haft hjerta; men nu, nu då ni så hårdt, så oför-
 tänkt ryckes ifrån dens bröst, hvilken tillika med

dagen, hvars ljus han röner med lifvet, hvars vällust han njuter, vant sig att hugnas af edra blickar, af er hulda omgifning, nu frågar han er, icke ölvertalande, men öppet och utur sitt hjertas djup: kan ni älska med den varma eviga kärlekens eld, såsom han gör det, älska den lattige, obetydlige Sommer, hvars högsta mål skall bli vœ, egandet af eder ömt tillbedda Mathilda; för hvars framtida sällhet han i hvarje ögnablick vill vaka, åt hvilken han i svett och möda vill egha sina dagar, sitt lif; Ni kunnen mig, nu svara, ol svara, dyra, evigt älskade Mathilda." — Mitt svar. — Ol — jag sjönk mällös i hans vidt utbredda armar. — "Huru lycklig gör du ej din Carl," hviskade han, och tryckte mig än fastare intill sig. — "Ol! lofvar du att aldrig bryta den ed, detta oskyldiga samtag mig svurit? Lälvär du att evigt, när och fjerran älska mig lika ömt, lika beständigt? Lälvär du att intet förhållande, ingen lustelse, intet jordiskt tvång, skall avvända din kärlek, ditt hjerta ifrån mig? säg lofvar du att evigheten, den oföränderliga, skall möta din själ, mot mig lika trogen, lika kärleksvarm som detta saliga *nu*? — O Gud! huru underbart upplöste sig uti en enda tydlig känsla, alla de otaliga, hvilka hitintills oförstådda vexlat om i mitt bröst; himmel och jord, allt försyan för min blick, och nästan utan all känsla tillät jag den af mig — jag kände det nu — omtsägligt älskade, att med ömma kyssar ifrån mina läppar borthemta löftet om evig tro. — Sagta upplöste sig hans, mig fast omslutande armar: "gå, du måste nu gå," — framstammade han änteligen med salig blick, och — i minuten derpå mätte mina vacklande steg den slipp-

riga gångstigen emellan grottan och klippan, der den vänskapstulla englagoda Amalia ännu satt väntande på spetsen af dess höga brant. — Då jag tidigare än vanligt följande morgen uppvaknade, stod ett bud, afsändt ifrån min far, framför min säng, genom hvilket han lät tillsöga mig, att genast infinna mig hos honom. "Jag har låtit kalla dig," yttrade han, då jag inträdde, "för att låta dig veta, det jag, i anseende till din tilltänkta alresa, funnit för godt ändra mina planer. Du må ännu här qvarstadna ett år, under hvilken tid jag hoppas du skall allägga den dig illa klädande barnslighet, som du under min vistelse här, i alltför hög grad yttrat; ett helt år till de femton, skall väl bringa alla dåraktiga och narraktiga infall till tystnad; se så, — du får gå." — Kan jag beskrifva min glädje öfver detta oväntade återkallande af min dom? Nej, den var så omättlig att verkeligen inga ord kunna tolka dess höjd. Jag hastade nu i fullt språng att hos min älskade Amalia förkunna min lycka; äfven hennes fröjd härvid var högre än jag kunnat föreställa mig, hand i hand flögo vi att än vidare hos min Tante omförmåla, det så lyckligt förändrade beslutet; öfverallt spordes glädje; det var isynnerhet Amalia och mig omöjligt att dölja dess innerlighet; jag fruktade endast att under de få timmar min far ännu befaun sig inom huset, genom mina obetänksamma glädjesprång förjaga hans möjligen iråkaде bättre humeur, men fann dock honom till min lycka, vid sin ännu om förmiddagen inträffade affärd, vid ett temmeligen trelligt lynne. — O! detta följande år, hvilken sällhet, hvilken ontsäglig sällhet medbragte icko det för mig; endast den, som

af ett dagligt umgänge med sitt hjertas älskade, rönt den rena kärlekens ljushet, kan göra sig begrepp om, huru lycklig jag nu var. — Ingen anade våra hjertans tysta förbund, ty ett hjertligt umgänge med husets gemensamma gunstling, den allmänt älskade Sommer, hade ifrån första stunden al mitt inträde hos min Uncle, ägt rum. Ingen misstänkte således att i de ungas bröst en ömmare känsla än den stilla vänskapens, funnit tillträde. Men ack! ett år, — huru snabbt bortilar det icke under vänskapens och kärlekens drömmar; — ju närmare tiden led till mitt bestämda afslägsnande ifrån detta sällhetens hemvist, desto oroligare slog mitt hjerta. Min älskade själssyster, den vänskapsfria Amalia, den enda för hvilken jag dock på sederne tider ej hade hjerta att dölja min hemlighet, blef äfven på samma år formeligen förlofvad med en sin cousin, hvilken omständighet föranledt cousinens oftare vistande i huset. Detta partie var alldelens enligt hennes eget val, och skulle äfven, efter allt utseende bereda hennes framtida lycka. Men, jag återgår till mig sjelf och min smärta, att genom min fars ankomst se hela min fröjd kultstörtad; att mitt öde denna gång var oföränderligt uttaladt, behöfde jag ej betvilla, huru ljuva voro derföre icke de ostörda ögonblick lyckan, att få vara tillsammans med min trofasta Amalia, under de tvänne flygtiga dagar min far uppehöll sig hos oss unnade mig. O! huru outplånliga stå de icke ännu alla med friska drag tecknade i min själ. Mitt lifligaste hopp blef nu ett snart återscende af honom, hvilken jag visste äfven innan kort skulle lempa min Uncle's hus, för att, med för framtiden

Ijusare utsigter beträda en ny bana. Men huru hastigt försvann ej uti ett enda ögonblick min fröjd, då min far under middagsmältiden, den sista dagen af sitt vistande hos min Onkel, i anledning af Amalias omordnade partie, oförmodadt yttrade: "Ja, det var dugligt, det var raskt, det säger äfven jag, ingen annan än en krigsman, må någonsin värlva om min dotter, ty vid Gud! ingen ann än en sådan skall dock erhålla hennes hand; stympare, eländige stympare äro alla örlige, vare sig pennfaktare, bokvurmer eller landkrabbor," och härpå tönde han i ett drag sitt fyllda glas. "Hm, hm, puttrade min Onkel småsnäsigt, ära vare i alla tider vårt ständ, men icke få vi dock så helt och hållit skamfila våra civila medbröder, ibland dem gilvas ju . . ." "krukor, eländige krukor," skrek nu min far uppbragt, "vid alla dj—r," och härvid knöt han handen i bordet, så tallriken framför honom dansade, "hvad som är sagt är sagt, en militaire och ingen annan skall, så sannt Gud mig hjelpe till kropp, lif och själ, få äran bliiva min måg!" En likblekhet hade vid dessa hans ord plötsligt, likt en störtsky, öfverdragit min Carls vänliga anlete, han klagade nu öfver en häftigt påkommen näsblod, samt lemnade i ögonblicket rummet. Min ångest var gränslös, och likväl nödgades jag härunder med lugn blick afbida mältidstimmens slut. De timmar som härpå följde voro de mest pinsamma jag i min lefnad sett försvinna, ty min far önskade nu att jag, tillsammans med Amalia, skulle låta honom höra några stycken, dem han i en framliggande notbok funnit och

igenkänt. Jag spelade och sjöng nu, så att till slut hela rummet för mina förvirrade blickar omdanade, men ändteligen steg min far upp, och jag blef således lyckligt befriad ifrån min olidligt plågsamma sysselsättning. — En ljus tåreflod lindrade vid uppkomsten till mitt rum, mina brusande, så länge i bojor slutne känslor; alldrig, alldrig skall jag glömma den salighet jag erfor derutinnan, att med tårar, så varmt utgjutne för den älskade, kunna lätta mitt hjerta. Oemotständligt drels jag nu, att än ett enda ögnablick, det sista, kanske för eviga tider, besöka den sköna, täta, af mig så välkända parken, i hvars rika doftande skugga jag upplevaf så många lyckliga timmar, — men, huru beskrifva mitt hjertas glädje, att efter några stegs tillryggaläggande, varseblifva Sommer, hvilken, med smärtan målad i sina sköna drag, satt blek och dyster, kinden intad mot den häftigt darrande handen. — Med ilande steg flög jag att här för sista gången slutsas i hans för mig vidt utbredda armar; våra läppar förmådde icke öppna sig till uttalande af ord, — stumma, fullkomligt stumma, lågo vi några ögnablick tätt slutne till hvarandras bröst; o Gud! hade jag i denna saliga minnt fått utandas mitt hjertas sista suck, huru öfverlycklig hade icke min själ för evigt flygtat bort, till ett bättre, Ijnsare hem; men nej, jag var bestämd att erfara pröfningar, ännu hårdare än dem, hvilka genom förlusten af en öm mor, genom evig försakelse af en faders kärlek, redan träffat mitt unga sinne. — Men, jag vill dock ej söka beskrifva den smärta som ovillkorligen bemägtigade sig mig, i den moment jag skulle slitas

ifrån den af mig så varmt älskade kretsen, i hvars omgivning jag, enuru egenteligen främling, öfverhopats med den ömmaste föräldra- och syskon-kärlek; under fullkomlig vanmakt upplyftades jag, efter det smärtsammaste afsked ifrån alla dessa, i vagnen invid min far, der jag ostörd i ett hörn fick bortgråta min afton.

Huru annorlunda än hos min Onkel tillgick icke nu uti min fars hus; kammartjenare, kuskar och betjenter svärmade om hvarann, och tycktes genom sin extra putsning och makalösa, minutliga deciplin, antyda något Hollikt. Äfven för min räkning anskaflades tvänne kammarjungfrur, de enda i hela huset, hvilka undantagandes mig, samt en gammal ondsint madame, den der hade uppsigten öfver linkläderne, utgjorde qvinliga väsen, ty kokning, städning, servering, uppassning, allt bestyrdes endast genom karlar. — Äfven hyad elegance i meublering etc., vidkom, var luxen vida ögonskenligare, än då min mor ännu lefde; alla de då ganska propra husgeräds-effecterne voro nu utbyttie mot nya, ypperliga och dyrbara, äfvensom dylika ännu dageligen anskaflades i allt större mängd. Min far tycktes verkelig aldrig bliifva mätt på slikt öfverflöd.

Mina dagar förgingo under temmelig enformighet; förmiddagarne tillbragtes vanligtvis under fullkomlig ensamhet, intill kl. 3, då jag i min merendels alltid tyste och slutne faders sällskap, fick intaga min middag. Aftnarne ifrån 6 till 10, användes att emottaga eller göra besök, hvilka sistnämnde dock sällan inträffade; af orsak att min far högst ogärna lemnade sitt hus, men väl dageligen der-

städés inbjöd personer af förnämsla qualité. — Att denna beständiga hemmavaro alldelers öfverensstämdé med min nuvarande böjelse, blef tydligt; jag omlefde nu under sorgsen ensamhet många lyckliga stunder, dem jag under vistelsen hos min Onkel, med outsäglig tillfredsställelse njutit. Minnet af dessa tider var den dyrbaraste af alla mina besittningar, det enda som vakande och drömmande utgjorde min glädje; även ett och annat ifrån Amalia stundom ankommet bref, kom härunder att lifligt lugna mitt sinne, jag kände vid hvarje sådants ankomst den obeskrifligaste fröjd, emedan jag, för det första oändeligen ömt älskade denna ljuvfa systerliga vän, och för det andra, emedan ett dylikt på så mångfalldigt sätt lät mig pâminnas den lyckligaste, och sällaste tid i hela min lefnad.

Ett år hade sålunda förgått, — jag hade härunder, i anseende till svårigheten att icke upptäckas, blott en enda gång, genom min hulda Amalia, njutit sällheten af ett långt brefs ankomst ifrån Sommer, deri han, i de mest levande och sjäfulla ord, för mig upprepade sina känslor och tankar, förvissade mig om den rena kärlek, hvilken i hans bröst, först med döden kunde upphöra; påminde mig om tusende lyckliga tillsammans tillbragte stunder; besvor mig, att bevara min honom en gång lemnda tro, samt underrättade mig sluteligen derom, att han, i anledning af min fars nog hårdt yttrade beslut, — att endast åt en militair lempa sitt barn, — redan sedan ett halft år — ingått i militairtjenst, på hvilken bana han nu medelst ådagaläggande af drift och ihärdighet hoppades erbälla sina förmäns välvilja, och sluteligen blilya i tillfälle vinna sitt

hjertas högsta mål, — min hand. — Gud! hur upprörde mig icke detta uppoftrande af egna kärrare åsigter; han hade nemlig aldrig ägt tycke för Militairifvet, detta hade jag tusende gånger hört honom yttra; det var således helt och hället af kärlek till mig, som han öfvergilvit den civila bana, i och för hvilkens skickliga beträdande, han i åratal användt så mycken själsansträngning. Med den innerligaste känsla af ömhett erfor jag allt detta, mitt hjerta slöt sig till den älskade, om möjligt i ännu högre grad än tillförene; det livvande hoppet, att en gång, välsignad af min far, med Sommer kunna knyta ett ouplösligt band, fick nu ett bestämt insteg i mitt bröst; lifvet, — det på sednare tider för min blick så dystra, så hemiska, antog nu en ljus, himmelsklar färg; med ett ord, jag började åter lefva afvundsvärda dagar. — Under dylika sällhetsdrömmar hade jag änteligen fyllt mina sjutton år; — nu inkallade mig en dag min far till sig, gaf mig med en vink tecken, att närmma mig den plats, der han på soffan halflåg, samt bad mig sluteligen att, sittande på en stol, afhöra hans meddelanden.

"Du har nu" — började han med likgiltig ton, "uppnått den ålder, då en flicka vanligtvis börjar tänka på ändamålet med sin existence; om äfven hos dig denna naturliga känsla yppats, känner jag ej. — Jag vill derlöre nu i korthet meddela dig en sak, deri jag hoppas du med tillförsigt till mitt faderliga välförstånd, utan motsägelse skall finna dig; — Öfverste T., en behållen duglig karl, har för icke längesedan hos mig anhållit om din hand; han hade väl det föjliga infall, att äfven af din

egen mun önska höra ditt vänliga samtycke, hvilken omväg jag likvisst fann alldeles onödig, hvarföre jag, å dina vägnar redan lemnat honom det oåterkalleliga *Ja*, som jag nu önskar och beträller, att du ännu i denna alton sjelf för honom skall uttala. Han är" — tillade min far, elter en paus, "hvad du väl sjelf vet, icke mera ung, men hans reelité så mycket pålitligare; och skall säkert hans frikostighet, förenad med ett godt bemötande, ersätta dig de 50 år han som man, äger mer än du. — Nu nog — du känner min vilje."

"Min far! min far!" framstammade jag i gränslös ångest, "för Guds skuld, atkunna icke så grymt min dom; hör mina böner, se till min förtvillan, jag kan, — nej, jag kan omöjligt hörsamma denna alltför hårda begärän; mitt hjerta är sedan länge ej mera fritt; jag kan såleds icke medgivva Öfverste T. det samtycke ni, utan att lyssna till detta hjertas röst, så grymt, så omenskligt lemnat honom. Återtag, ol! jag ber er min egen, min gode far, jag bönfäller, för Guds skuld, återtag"

— "Hvad, — du vågar, du ussla," dundrade min far med gräselig röst, och ögonen rullade vildt i sina gropar, "du vågar verkeligen med ett enda ord motsätta dig min önskan, du eländiga afföda, hvilken ifrån din födelsetimme varit mig en hellvetets pina, och *du*, du skulle verkeligen våga att annorlunda än med djup hörsamhet för min befallning emottaga din, at mig utsedde fästman? — ditt hjerta . . . — O! du häderska af all barnslig lydnad; så vare då du af mig, din egen far, förbannad i tid och evighet; måtte under samvetsagg, och ofrid, du irra kring, en varnagel för alla dem,

hvilka under trots, och sjelfmyndighet, glömma sina skyldigheter mot föräldrar. — Nå väl, är du nu nöjd?

Jag hade under en häftigt gripande yrsel, vanmägtig nedfallit på mina knän; mitt hjerta stod orörligt. Kallsyretten lopp liksom i vågor öfver panna och hals; jag förblef under flere minuter fullkomligt oveten om hvad som föregått. — Min närvaro i min fars rum, samt åsynen af hans gråbleka, gräseligt förvridna ansigtsmuskler, påminde mig sluteligen om den grusveliga sanningen; jag släpade mig nu, under den ortsägligaste ångest fram till hans knän; omfattande dem med ursinnig kraft, framprässade jag med brinnande läppar och den högsta ansträngning: "min far, jag vill, o jag vill efterkomma . . ." — "Ha! du vill nu, din ussling, du vill nu, efterkomma min önskan, icke derföre att din barnliga pligt, eller tillgivvenhet uppfordrat dig dertill, men emedan du fruktar förbannelsen af mina läppar; vanartiga vanvetting, hon drabbe derföre din hela varelse, ända till det ögnablick du med glädjetydande blick, inför T. aflagt ditt tacksamma antagande af hans anbud. — Nu gå, jag fördrager derförut icke din anblick."

Himmel! hvilka helsvetiska qual utstod icke mittarma hjerta, timmarne efter dessa fasansfulla ögnablick; jag tänkte på intet annat, än att snart se den för visiter utsatte timmen — infalla, hvilken änteligen skulle lösa den tungt tryckande förbannelsen från min lidande varelse; jag tänkte icke en minut på Sommer; min far, min ömensklige far, var den enda, hvilken, i förskräckelig skepnad

oafvikligen framstod för min själ. — Änteligen utpekade den sekellångsamt skridande visarn på 6; och kort derefter stadmäte Ölverste T:s vagn framför vår port. — Ett himmelens budskap hade aldrig kunnat vara mig kärrkomnare; med blossande kinder och flygande gång hastade jag genom den långa rad af praktrum, hvilka skiljde mig från formaket, der Ölversten redan jemte min far stod inbegripen i något samtal. Jag inträdde nu, och gick med ilande steg fram till den utsedde fästmännen: "med tacksamhet för Herr Ölverstens hedrande anbud har jag nu, enligt Herr Ölverstens egen önskan, äran uttala mitt hjertliga antagande af"..... mera förmådde jag ej, mina läppar vredo sig convulsiviskt, det svindlade för min blick, och den vördnadsvärde Ölversten, hvilken i den ömtalade meningen trolichen endast såg den jungfruliga timiditén, slöt mig under utrop: "O! du täcka, söta, englatiska flicka," just i rättan tid i sina darrande vidt öppnade armar.

Förlofningen försiggick helt och hållt utan vittnen; om trenne månader skulle jag vid Ölversten smidas med ägtenskapliga band. — Mina känslor vid allt detta kunnat lättare tänkas, än beskrivas; min fars aldrig förr visade vänlighet var dock den ljustråle, hvilken uppehöll mitt ofta svigtnande mod. — Huru belåten skulle icke en fri qvinna, med ett par dussin år mer på nacken, i mitt ställe kunnat vara, ty Ölverste T. var en den mest agtningvärd och rättskaffens man, man kunde tänka. Ölverseende ömsinhet, och tålmodighet, voro egenskaper, hvilka hos den hedervärde gubben stundeligen framlyste; äfven den vid dyliga

åldrar så vanliga snikenhet på jordiska fördelar, afskydde han som synden, icke allenast hans närmsta, men äfven fremmände personer, hvilka hos honom anklagade sin nöd, gingo aldrig ohulpne ifrån den menniskoälskande mannen.

Endast en månad återstod nu för min frihet. Min far ämnade just börja föranstalta om lysning och brudutstyrsel, till hvilket sednare den frikostige brudgummen bestämdt velat göra ett verksamt bidrag, då en dödande slagfluss, oförmodadt nedlade den gamle Ölversten på sjuksängen, der efter tvänne dygns lugnt kämpande, han för evigt insomnade.

Mitt unga sinne saknade i den bortgångne, den aktade vännen, men gladdes ovillkorligen åt sin nu återvundna frihet. Jag tyckte mig genom frivilligt försakande af all jordisk fröjd, halva gjort min far det största offer han någonsin kunde fordra, och ansåg mig således härester fullkomligt fri ifrån hvarje tvång å hans sida. Nu först hade jag åter mod att genom ett ömt bref till min älskade Carl delgilva honom mina utståndna qval, upplisvande med glad förtröstan honom så väl som mig sjelf, till nytt hopp, om slutelig framgång. — Men, hvem tyder min förskräckelse, då min far ett halft år derefter, dels med böner, dels med hot, åter påyrkar en förbindelse med en person, hvars löjligitet allena bordt afskräcka hvarje förmüstig far ifrån, till och med den aflagsnaste tanke om förening med sitt barn; Friherre Y*, en man öfver femtio år, ful och halt, med ett högmod, och en besparingsanda utan like, men hvars enorma förmögenhet i min fars ögon mögtigt överskylde hvarje

själens, eller kroppens bristfällighet, hade funnit för godt hugna mig med sin nådiga blick, och utseddes nu af min far, till min ägta man. — "Hvad jag förbehåller," tillade min far, sedan han i vidlyftiga ord föreställt mig fördelarne af detta partie; "inga allecter, inga tragedier, du vet att jag äger makt, och kan med stränghet förfara, der goda ord ej hjälpa; vill du godyilligt loga dig i min önskan? eller" — Hu! hans blickar förvildades åter, min inbillning försatte mig med fasa till den tid, då, för hans raseri, ingen gräns tycktes halva funnits; med skälvande läppar uttalade jag hörsamhet, — och, uppå min adertonde födelsedag firades med pomp och ståt, min förering med den rike Baron Y*, den vämjligaste varelse jag någonsin sett.

Detta allt hade så hastigt försiggått, att jag knapt redigt kunnat betänka mitt öde; icke en enda rad ifrån min hand, hade för min Carl delgivit detsamma, han var och blev fullkomligt oveten om förändringen af våra lefnads-utsigter.

Det hus min far på hyra innehäft, var nu af Baron Y* för oss gemensamt inköpt, allt var sig derinom likt, endast den fria Mathilda gick der nu, bunden och dyster, förenad med en person, hvars alla äsigter voro ifrån hennes så vidt åtskiljde, som hennes arma hjerta var skiljt ifrån hans.

Efter ett långt tilländalupet år, hvarunder mitt enda hopp varit det sluteliga emottagandet af den ljusva älskade varelse jag bar i mitt sköte; satt jag en aftonstund, — min man och far voro utesete på en spel-soirée, — ensam och tankfull, invid den lilla säng der min tvänne veckor gamla

son Ijuft slumrade; mina tankar hvilade nu, som oftast, oafslättigen hos *honom*, hvilken jag troligen aldrig mer skulle se; hvilken för mig gjort så mycket, och hvilken jag emot min vilja lönat så hårdt, så grymt; ymnigt flödade mina tårar vid den illiga föreställningen, huru det kunnat vara, och huru allt nu var; då öppnades oförmodadt och med häftighet dörren till mitt rum, och o min Gud! Carl! min aldrig förglömda Carl! stod skön, och reslig i herrlig officers-uniform framför mina förvånade blickar. — I ett nu låg han för mina fötter. "Ändteligen, ändteligen min dyra, dyra Mathilda," utropade han med all kärlekens styrka, "är jag nu här, ser jag dig då åter; o! skall jag väl nu kunna hoppas att af din far vinna löfte om din hand, skall ej vår trogna kärlek beveka, och medla hos honom för oss; jag är nu sedan ett halft år, Premier-Lientenant, äger mina förmåns aktning, och sanna ynnest, och måste med aldrig hvilande ansträngning, dageligen göra mig förtjent om allt vidare befordran; din stränge far skall ej äga samvete att vägra mig min Ijufvaste lycka," och nu slöt han mig med ursinnig ömhet i sina trolasta, älskande armar. — "Gud! Gud! det är för mycket," framsuckade jag med qväld röst, "du vet då ej".... och nu upplyftade jag med darrande hand floret som betäckte den lille. — "Evige himmel! du är...." stammade han bleknande, och vacklade flera steg tillbaka. — "Jag är, — ja! jag är, jag olyckliga! en annans maka; inför Gud din, endast och evigt din trogna, din samma, dig gränslöst älskande Mathilda, hvilken vid minnet af dig, i värden af sitt hulda barn, äger sin enda glädje; — men, för verl-

den, maka åt en femtio-årig, högmodig, girig, plågsam man, den der med stundelig otålighet vet förbittra mina sorgfulla dagar; men, o Gud! huru har då aldeles kunnat undgå dig underrättelsen om' — "Du är då för mig förlorad," framsuckade han nu, liksom uppvaknad ifrån en tung svår dröm, "jag äger dig ej mer! o! Mathilda, är du verkeligen en annans? icke min, icke min, mer? — Är det du sjelf som afsagt dig mig, frivilligt, aldeles frivilligt?" — Jag fasade för brottet att som en annans maka, med ömhet slutas till en främmende mans bröst, men nu, nej, detta hemска, detta vanvettiga i hans både röst och ord, — jag ägde mer intet betänkande "O! dyre Carl! min själs älskling;" uttalade jag med fast röst, och tryckte en varm kyss på hans bleka fuktiga panna, "Frivilligt af hela min själ, älskade jag dig, endast dig; så gör jag, jag svär det vid Gud, och detta oskyldiga barn, så gör jag det ännu, och intill min sista suck; endast tvång, det grymmaste tvång har slitit mig ifrån den, hvilken mitt hjerta aldrig kan glömma; tror du mig Carl? eller skall äfven ditt misstroende fördystra mitt unga, högst olyckliga lif?" — Han hade åter sjunkit till mina fötter. "O! då är, och förblie du evigt min," hviskade han med svag röst, "om äfven hela detta långa lif skulle åtskilja oss; då, då, återsinna vi hvarann likväl en gång, deruppe, ett ömt, troget, älskande syskonpar, dem den heligaste kärlek änteligen en gång skall förerna; och nu min bulda, min evigt älskade Mathilda, min dyra syster, nu farväl, ett längt, ett evigt farväl; aldrig beträde min fot detta land, der jag ägt, och beröfvats hvad jag skattat högre än mitt

lif" — Han tryckte på den nysöddes panna en lätt välsignande kyss, slöt än en gång mig, med passionens hela häftighet till sitt högt klappande bröst, samt lemnade mig i detta lif — för evigt.

Huru grymt uppref icke denna omständighet de blödande såren i mitt hjerta; jag älskade, älskade med den mest hänsörande makt, öfver all beskrifning; och båhvade dock i hvarje ögnablick att för mig sjell tillstå denna brottsliga svaghet. — Han hade, den olycklige, enligt med hvad jag af min kammarjungfru sedermera fick veta, på blotta ekterfrågan om icke huset beboddes af Baron N*, genast hastat trapporne uppföre och således, öfvertygad om äfven min dervaro, utan vidare omsvepitlat att upphinna mina rum.

Efter en tidrymd af sem evighetslånga år, erhöll jag händelsevis genom en min ungdomsvän, Prostinnan K., hvilken för några år tillbaka följt sin man till *—, underrättelsen om Kapitain Sommers ditflyttning med sin unga fru; — genom förfrågningar fick jag kort derpå af samma hand veta, att han redan i tvenne år varit gift med en ganska älskvärd varelse; — att han var densamme jag ännu med lika oförminskad häftighet älskade, behölde jag genom hvarjehanda inträffande omständigheter icke betvifla; jag gladde mig endast af allt hjerta, att han ändteligen funnit en varelse, med hvilken han, i en lycklig förening kunde glömma sina vidriga motgångar, och fägnade mig ännu så mycket mer, som jag hörde honom med sin älskade lefva ett sorgfritt, oberoende lif.

Huru värmvälsignade icke jag den stund, som sedermora genom den lilla Mathildas födelse kom att förljufva den dyre fadrens dagar, o! hade jag blott genom en enda kärleksfull kyss på hennes späda kind, fått återgälda den välsignelse han en gång så varmt öfver min lilla Gustaf uttalade.

Redan tredje året af mitt ägtenskap hade min far dödligt insjuknat; han hade ofta under dessa år, vid erfaranget af den aldeles overhörd niskhet, och misstänksamhet min man vis å vis användandet af penninge-medel, visat, genom half-uttalade ord, yttrat sitt missnöje deröfver, ja, till och med någongång på ett fint sätt låtit den mägtige Baronen förstå, huru opassande ett dylikt förfarande i hans omständigheter var. Alla sådana föreställningar voro, och förblefvo likväl fruktlösa. — Vid sin dödssäng kallade nu mig min far till sig, erkände med rörande ord sin emot mig ständigt visade hårdhet, den han, om icke förr, åtminstone nu, sade sig bittert ångra, nedkallade öfver mig, sitt genom honom olyckligt vordne barn, den högste välsignalser, samt alsomnade sluteligen under häftiga plågor, i mina dotterliga armar. — Att efter honom hyckla en saknad, den jag icke kände, vore mer än ussett; jag hade af fullaste hjerta gifvit honom den tillgilt han så lifligt önskat, och ansåg nu som min största lycka att åt glömskan kunna lemina alla dessa försunna osälla år. — Ånnu i fem derefter följande, utstod jag vid min omilda makes sida svåra tryckande dagar. Gud den högste fann likväl, efter ett åttaårigt, olyckligt ägtenskap, måttet fyldt; Baron Y* affsonnade efter några få dagars sjukdom, el-

terlemnande mig samt sin ende son, en snart sagt omälig förmögenhet.

Hade min lycka som hustru varit ingen, var den deremot som mor, afundsvärd; — en engel i mennisko-skepnad sväfvade nu invid min sida, och förljufvade genom sin mildhet, känslighet, samt Ijusa fattningsgälva, i högsta måtto mina dagar. — Med beklämt hjerta emotståg jag väl den tid hvilken i och för hans studier ovilkorligen skulle aflägsna honom ifrån det stilla hemmet, men skattade också så mycket mer de år jag ännu i synlig måtto fick hylla honom vid mitt moderliga bröst.

Min alltid lika älskvärde broder, hade ett år efter mitt gifte, förenat sig med en vacker, men till sin själs-uppfosten temmeligen vårdlösad varelse, hvilken för verldens glans och gunst, ofta glömde sina ädlare ålligganden; den hulde fadrens bemödanden att på en mera vinningsrik punkt rigta sina trenne späda älsklingars begrepp, syntes nästan förlänge, isynnerhet hvad hans båda flickor angingo; modrens verldsliga åsigter hade redan hos dem gjort alltför betydliga framsteg. — Den äldsta af dessa, den nuvarande Majorskan Pygmeus, var endast tio år, då fadren genom den oskonsamma döden borttrycktes utur deras krets. — Jag begret med blödande hjerta i honom, den ädlaste vän, den kärleksfullaste bror, himmelen någonsin mig kunnat förunna.

Äfven den Ijufva Amalia bortkallades af en högre Försyn vid knappa 23 års ålder, förutgången af sitt enda barn, en älskvärd och hopplustig son. — Jag ägde således icke heller länge trösten af hennes ofta hugnande tillvaro: — Hon begråtes ännu

ömt och troget af den sörjande mannen, hvilken under ett, ehuru alltför kort ägtenskap, dock lyckligt nog blef i tillfälle uppfatta hennes hjertas ovanligt älskvärda egenskaper.

Ännu min Mathilda, vill jag meddela dig, hvilken ensamt denna lilla skrift är egnad, mitt under härpå följande tid varmt hysta hopp, och mina önskningar. — Jag ägde nemligen ingen lifligare tanke, än att en gång, i händelse den högste unmade eder hvardera lifstid, förena dig med min dyre Gustaf, och hade jag så helt och hållit införlifvat mig med denna idée, så jag med verkelig svårighet skulle sett det misslyckadt. — Tänk dig således min grämelse att genom Prostinnan K., af hvilken jag tid efter annan erhöll underrättelser om din familje, höra dig, ehuru alltför ung, redan oförmodadt fästmö. — Jag trodde mig nu häri se Guds finger, och upphörde en lång tid med alla förfrågningar rörande dig, eller dina föräldrar, samt företog, för att skingra den bedrötvelse denna oförberedda omständighet förorsakade mig, såsom ock för stadgandet af mig i långliga tider högst vacklande hälsa, i sällskap med min son, en utländsk resa, hvilken varade i närmare tvänne års tid.

Med föga återvundna krafter återvände jag nu till mitt hemland; men — Gud, hvilka underrättelser mötte mig här: — din mor var död, troligen af sorg öfver eder plötsligt förstörda egendom, hvars förlust tvungit henne att för förvärvandet af det behöfliga, öfver förmåga anstränga både hälsa och krafter; din far, den af mig evigt saknade, hade ett halvt år derpå följt henne; och du! irrade ensam, fader- och moderlös, öfvergivnen af kär-

Icken, hvilken i dig, den rika arftagerskan elter dina föräldrar, nu synbart endast hyllat guldet; — du, var nu ett lidande offer för beroendet och nöden. — Himmel! hvilken hjertskärande smärta erfor jag icke härvid; min lifliga önskan blef sedanmera att som din ömma mor, få emottaga dig i mina öppna armar; — du vet huru det lyckats mig; Prostinnan K. var härvid min verksamma medhjelperska. Med otålighet räknade jag dagarne, ja, till och med timmarne, intill din ankomst; o! huru saligt belönad blef jag ej genom den dotterliga kärlek du så huldt egnat din tacksamma vän.

Huru mycket Baron C* dig gjorda anbud förskräckte mig, kan du af mitt åter upplifvade hopp, om en förening emellan dig och min Gustaf, lätt sluta till; ödet skulle likväl här få styra, så blef mitt oåterkalleliga beslut; deraf kommo mina i detta hänseende alsvarliga föreställningar; deraf de moderliga råd du utur mitt bref kunde inhemta. — Mitt hjerta klappade af outsäglig fröjd, vid det beslut du, följande endast ditt eget hjertas röst, så ständaktigt för mig uttalade. — Ännu förestod så väl för dig, som mig sjelf, den pröfning, för hvilken lyckan gynnade mig att på det osormodadt erhållna **krona* utställa oss alla. — Älven Gustaf, min dyre Gustaf, skulle härvid bedragas, det förblef en nödvändighet, på det edra hjertan frivilligt, och utan förbehåll skulle finna hvarau; han trodde dig, enligt mina ord, bestämt förlofvad i S*. — Med en glädje, den jag knapt kunde dölja, upptäckte jag nu den kärlek, hvilken, lik en häftig eld uppblossade i edra hjertan; den slog rötter, allt djupare och djupare, ju mera jag

syntes er blind och oveten af dessa edra känslor; och — o Gud! jag kände mig under allt detta, den lyckligaste mor, under solen. — Men nu, — nu kom det hårdaste af alla prof; du skulle med lägande hjerta, med ömt besvarad kärlek uppooffra dig, för din välgörerska; — mitt hjerta led härunder, ontsägligt, ja, verkeligen ontsägligt; men, att se dig likt ett luttradt rent guld, genomgå frestelsen, att med försakelse af din högsta jordiska lycka, se dig för din pligt afstå din kärlek, — o! det var något jag under salig njutning estersträfvade. Att din själ, oaktadt alla sina lidanden, var stark nog till hvarje uppooffring, derom var jag fast övertygad; o! förlåt mig, förlåt mig allt detta, du, min själs dotter, min oforgätlige Carls dyra älskling, hvilken nu för evigt, för evigt genom min Gustaf blivit min ofrånslitliga, dyrbaraste egendom.

Här sluta sig Friherrinnans anteckningar. — Den främmande handen vill nu endast tillägga några högst få ord, hvaruppå mina unga läsarinnor troligen finnas litet nyfikne; nemligen: huruledes några dagar, efter det den lyckliga Mathilda Y* med sin älskade förenades, den olycklige Härads-hölding R., genom ägtenskapliga band, så vidt han det nu mera förmådde, godtgjorde den arma Caroline D. hennes obeskriffliga lidande. — Hon var likväl icke länge i behof af detta återgifvande af hennes förlorade lugn, ty fjorton dagar efter sin tilltvungne förening med R., afsommade hon lugnt, efter att under smärta hafva gifvit lifvet åt en täck son; äfven han, den lille, öfverlefde endast några

få timmar sin mor; de hvila nu båda i samma inhägnad som huldt skyddar den saliga Rosa.

Baron C*—; men, man förmodar likvisst ännu endast något dylikt — lärer genom ett oförtänkt sammanträffande med Hulda N., hvilken jemto sin mor, och sin, i följd af det lidna skeppsbrottet blesserade far, begagnar brunn, samt bader i S* — åter pâmints om kärlekens lycka. Hon skall vara en oändeligen tåck och själfull varelse, *huld* i ordets egentliga bemärkelse; — tillräcklig anledning nog för den känslige C* — att med sitt varma rättskaffens hjerta ersätta henne dess långvariga saknad och lidande.

Och nu, mina hulda öfverseende läsarinno, är tillika med den själalyckliga Mathilda Y*, ägarinnan till den främmande handen sluteligen i tillfälle att göra er samteliga sin ödmjuka afskedsreverence; att densamma å den sistnämndes vägnar, icke blir ibland de modernaste, deröppå kungen J, i betraktande af hennes tillvaro på landet, draga säker växel; men, blifven J, med denna enkla författare-produkt, lika öfverseende, som J det mästen vara, med hennes naturliga motstrævighet för moderna platheter, kan hon dock skatta sig lycklig; ty, för den naturliga ofattligheten rår ju den stackars menniskan ej. Hon kan blott härvid till sitt sanskyldiga lugnande, tillgripa och på sig använda salig farmors sins tröstegrund: "*O! blif tig altid lik, så går tig altid väl.*" — Detta oaktaadt häfvar hon er dock mina vänliga läsarinno, att till dess hon möjligen härnäst med er kan sammanträffa, och hon, men här uppstår ett fatalt stort Not. Ben., då ännu af eder igenkännes, (hvilket

oss emellan sagt, såsom högst inmodernt alldelers är
afflagt till reparerande af sin nu visade oskicklig-
het, vinlägga sig om ett regelmässigt inöfvande i
den sublimaste och mest graciösa compliment, icke
en sådan som, hvarken den verkliga eller falska
Taglioni, för er utfört, — nej Gud bevars; men
högst, och tillräckligt nog, endast en dylik, med
den en liten enkel landtpastorska möjligen kan
komma ut med, — till dess Gott sey bey uns!

